

VOR UNGDOM

SPEJDERNES

MAGASIN

1916

OKTOBER

NR

CORNELIUS KNUDSEN*Prismekikkerter**Feltkikkerter**Rejsekikkerter**Teaterkikkerter***KGL. HOF-OPTIKER****15, KØBMAGERGADE***Afstandsmaalere
til Landkort**Lommekompasser
med selvlysende Skala***KGL. HOF-OPTIKER**

HARALD BØRGESSEN

(OLAF BARFOED)

SPORTSFORRETNING

FREDERIKSBERGGADE 28 - KØBENHAVN B. - TLF. 869*anbefaler sit righoldige Udvalg af*

Vindjakker - Gamascher - Rygsække - Spisebestik - Kogekar - Thermosflasker -
 Feltflasker - Telte - Soveposer - Fodbolde - Luftbøsser - Lommeknive - Dolke -
 Lommelamper - Gymnastikapparater - Skibsmodeller.

*Rekv. til Fægtning og Boksning.**Forlang mit illustrerede Universalkatalog.*

VOR UNGDOM SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	Side 2
Med Spejdere i Lapland. <i>Sven V. Knudsen</i>	» 4
Den mystiske Hytte. <i>John Patrick</i>	» 9
Gennem Fjendens Rækker. <i>John Lea</i>	» 11
Hvorledes man laver en Telegraf. <i>Halfdan Lav</i>	» 13
To Spejdere	» 15
Vore Billeder	» 16
Om at samle paa Fugle. <i>P. Skovgaard</i>	» 18
Den store Orchalia. <i>Alfred Judd</i>	» 19
Med løse Patroner — og med skarpe	» 24
Pigespejderne	» 26
I Drift i det arktiske Ocean. <i>F. G. Jackson</i>	» 28
Fra Divisionerne	» 30
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	» 31
Hvad enhver Spejder bør vide	» 32

NB! NB!

*Spejdere! Indsend Fotografier til jert
Blad. De benyttede Billeder betales med
1 Krone pr. Stk. Husk! Kopierne (Plader
og Films har vi ingen Brug for) skal være
i sort eller mørk Tone og helst blanke.*

*Skriv Navn og Adresse paa Fotografiet,
samt hvad det forestiller. Kopierne, der skal
være os i Hænde den 10. i Maaneden for
at komme i første Nr., returneres ikke.*

**Næste Nr. Stor illustreret Artikel om engelske Spejdere af
Baden-Powell.**

**Lidt om vore store Fodboldspillere af Sven V. Knudsen
(A. B.)**

Hvorfor er I Spejdere.

Naar I ser en Kattekillung lege, Dreng, vil I lægge Mærke til, at dens Leg som oftest drejer sig om at fange et eller andet; Trissen, der ruller paa Gulvet forestiller for Kilslingen en Mus, og Legen lærer den at tage rigtige Mus, saaledes at den, naar den bliver stor, selv kan sørge for Livets Ophold.

Alle unge Dyr foregiver i deres Leg at gøre de fuldvoksnes Arbejde, og der er intet, der morer dem som dette, — man kan se det paa dem.

I Spejderkorpsen er vort Arbejde Leg, Leg og Sport og intet andet; men det er en Leg og en Sport, der lærer Dreng, hvorledes de skal udføre de Ting, som det er nødvendigt for dem at vide Besked med, hvis de som Mænd og Borgere skal blive til noget.

I, der er Dreng i Dag, vil om kort Tid være det nye Hold Mænd, der rykker frem. Vi, der i disse Dage leder jer Leg, giver jer Raad og viser jer, hvorledes I skal bære jer ad, vil om kort Tid være en svunden Tids Mænd, og naar den Tid kommer vil ikke alene dette Blad og Spejderkorpsen Ledelse være i jeres Hænder, hele Landets Ledelse vil være det. I, der er Dreng i Dag, vil til den Tid indtage hver Plads i Regering og Rigsdag. Hver Folkestingsmand, hver Landstingsmand,

hver Minister maa vige sin Plads for en af jer, og er I dygtige Spejdere i Dag, vil vi til den Tid have et finere Hold Mænd i Spidsen for os, end vi nogensinde har haft.

Vi har Brug for flere Folk som A. P. Bernstoff, Holberg, Oehlenschläger, Thorvaldsen, Ørsted'erne, Tycho Brahe, Madvig, Tietgen og Dalgas, — og vi skal finde dem blandt jer, Dreng.

I er FredsSpejdere. Jeres Ops gave er at vise jeres Fædrelandskærlighed ved fredelig Foretagsomhed. I skal gøre denne Nation større og mere højsindet, end den nogensinde har været, ved at gøre den til en Nation af ypperlige, urokkeligt hædelige og fremragende dygtige Mænd.

Dette er jeres Opgave som Spejdere, Dreng.

Jeg ønsker blot — nu vi tager fat sammen igen — at I skal gøre jer dette fuldkommen klart; ti den første Betingelse for at kunne løse en Opgave er — at vide hvad den drejer sig om.

De smaa Opgaver — og de store.

Det siger sig selv, at inden man giver sig i Lag med de store Opgaver, maa man kunne løse de mindre tilfredsstillende. Man maa kunne fange Trissen, inden man giver sig

i Kast med Musen, ellers ender det blot med, at Musen sætter sig paa Halen og ler en lige op i ens aabne Ansigt.

Det, vi først og fremmest vil lære jer i Spejderkorpsen, er paa egen Haand at gøre et ordentligt Stykke Arbejde, ligegyldigt af hvilken Slags det saa er.

De smaa Opgaver — dem I foreløbig skal prøve jeres Kræfter paa — er dem det daglige Liv byder jer i jeres Skole, i jeres Hjem, ved den Haandtering, I driver, og løser I disse Opgaver, saaledes at I vinder Anerkendelse for det, viser I mere end ved noget andet, at I har lært noget i Korpsen — at I virkelig er Spejdere.

Det er nu snart saa længe siden, jeg rigtig har haft noget med jer at gøre, at jeg bliver nødt til at ty til vore engelske Kammerater for at finde et Eksempel. Forhaabentligt vil dette ikke vare længe ved.

Som I maaske ved, er det meget almindeligt i England, at store Forretninger, naar de ønsker flinke unge Mennesker i Lære, henvender sig til det engelske Spejderkorps for at faa dem.

Chefen for en saadan Forretning var saa tilfreds med den Spejder, han havde faaet, at han følte sig foranlediget til at sende General Baden-Powell følgende Linier:

»Jeg har en af Deres Spejdere paa mit Kontor. Han kan sidde stille; han kan passe en Telefon og tænde Ild op i en Kakkellovn. Naar der bliver sagt til ham, at han skal gøre et eller andet, gør han det, uden først at skulle spørge baade om det ene og det andet. Naar han bliver sendt i Byen, lader han sig ikke opholde, selv om der er Slagsmaal i Gaden. Hvad kan man forlange mere? Jeg er meget taknemlig.«

Forstaar I denne Forretningschef?

Det er aldeles ingen sur og kedelig Herre, der ikke under sine Dreng Fornejselen af at overvære et ordentligt Slagsmaal. Han gaar saamænd ikke selv af Vejen for det, naar han da har Tid.

Nej, det er en Mand, der udtrykker sin uforbeholdne Beundring for en Dreng, der, saalænge han er i Gang med en Opgave, ikke interesserer sig for nogetsomhelst andet. Det er nemlig Metoden, naar man vil løse en Opgave virkelig godt.

Et andet Eksempel — det har ganske vist ikke noget at gøre med de Opgaver jeg lige har omtalt. Det er en ren Spejderopgave, en af den Slags, som rent tilfældigt falder af undervejs, og som kun kan løses, naar man har forberedt sig paa det, — naa, men man er jo heller ikke Spejder fra 9—3; enten er man det, eller man er det ikke.

Det er en Herre paa en Motorcykel, der ikke kan finde Vej. Han spørger en hel Del Dreng, men der er ingen af dem, der kender Vejen. Manden skal lige til at køre igen, saa er der en af Drengene, der raaber: »Vent lidt, der kommer en Spejder. Han kan sige Dem det.«

Manden stopper op, spørger Spejderen, og denne giver ham kort og klar Besked om, hvor han skal hen.

Denne lille Episode førte til, at Manden henvendte sig til det engelske Spejderkorps og bad om Oplysninger om, hvad det egentlig var for en Uddannelse, det gav sine Dreng, — og Enden paa det blev, at Manden, der havde sin Fabrik i Provins, oprettede en Spejdetrop af de Dreng, der var beskæftigede i hans Fabrik. Siden hen er der andre Fabrikker, der har taget denne Ide op.

Det er værd at lægge Mærke til, at det hele skyldtes en enkelt Spejders Optræden.

Ingeniør K. Degn giver Korpsen en Automobil.

Jeg er glad ved at kunne fortælle jer, at vi ogsaa herhjemme har Spejdere, der kan optræde saaledes, at de afvinger Folk Beundring, og saaledes at Folk faar Lyst til at gøre noget for dem.

Da jeg i Sommer var paa Bornholm, traf jeg en Mand, der kom lige fra Hornbæk. Han talte med megen Begejstring om en Trop, han havde set ligge i Lejr der, den udmærkede Maade, den havde indrettet sig paa, og hvor ordentlig og velledet hele Lejten syntes at have været.

14 Dage efter traf jeg i København en anden Mand, der med ikke mindre Varme udtalte sig om akkurat den samme Trop. Vi kom derved til at tale om Spejdere, og da jeg i Samtalens Løb sagde noget om, at det var lidt vanskeligt at naa rundt til jer, og at man egentlig burde have en Automobil, for at det kunde blive til noget rigtigt, saa erklærede denne storartede Mand paa Stedet, at han vilde give mig den Automobil, jeg manglede.

Det var Ingeniør K. Degn. Jeg kender ham fra gamle Dage, har i sin Tid været saadan en Slags Skibsdreng i hans Fartøjer (Søspejdere vilde man vel have kaldt det nu) og opbevarer fra den Tid en hel Del smukke Erindringer om Kompasshuse, der svømmede rundt i halvfylde Baade, og Master, der gik over Bord (og tog Skipperen med). Nu er Fartøjerne desværre blevne større; han ser helst Professionals holde sine Skøder og bruger højest en anden en som Ballast. Det eneste, jeg nu faar Lov til, er at lave en Kop Kaffe. Det paastaar han nemlig, jeg gør meget ordentligt. Nej — det var virkelig meget morsommere at være Dreng.

Naa — men Aarsagen til at jeg fik Automobilten var nu alligevel den Trop. — »Jeg kan godt lide de Dreng«, sagde Degn »og der er Mening i det, de laver«. Jeg synes jeg skylder jer at sige, at Troppen var: »2. Frederiksbergs, og jeg vil tilføje at jeg, ganske bortset fra, at en Trops fikse Optræden ved denne Lejlighed medførte et særligt glædeligt Resultat, ikke ved noget mere opmuntrende, end at høre Folk tale godt om jer.

Direktør Glückstadt giver Korpsen 10.000 Kr.

Hvad der er den dybeste Aarsag til dette, ved jeg ikke; men jeg føler mig overbevist om, at Direktøren maa have set et eller andet til jer, som han syntes om, i hvert Fald er det ikke første Gang, Direktøren har vist Korpsen sin Interesse.

Naar i i Dag faar dette Blad, naar vi om kort Tid kan afholde vort første Instruktionskursus for Førere fra hele Landet, saa er det først og fremmest Direktør Glückstadt, Korpsen kan takke for dette. I vil forstaa, Dreng, at I bliver nødt til at strænge jer lidt an for at gøre jer værdige til den Interesse og Tillid, Folk viser jer og jeres Arbejde.

I synes sikkert at 10.000 Kr. er mange Penge — og det er det ogsaa. Men Spejderkorpsen er et stort Korps, og det koster mange Penge at lede det, naar det skal gøres ordentligt. Dertil er de 10.000 ikke nær nok. Tænk blot paa, hvormeget de enkelte Troppene endnu mangler i at have deres Sager i Orden.

Mine Sommerinspektioner.

Jeg har nu efterhaanden faaet inspiceret Troppene i Jylland, paa Fyn,

Lolland-Falster og Bornholm, og jeg har ved Korpsudrykningen til Sandbjerg haft Lejlighed til at se Troppe i København-Hellerup-Lyngby og Frederiksborg Divisionerne. De eneste, jeg endnu ikke har set, er Spejdere i Syd- og Vestsjælland, samt Søspegjdere. Dette haaber jeg at faa Lejlighed til en Gang i November.

Det kan ikke nægtes, at der er forskellige Ting, der lader meget tilbage at ønske. Hvis jeg skal give en Karakteristik af jer i Øjeblikket, maa det blive noget i Retning af, hvad jeg sagde til l. Assens: »Der er Fart over jer, og I er flinke til jeres Øvelser, men I ligner nogle rene Børn i de Klude, I gaar i, og jeres Lejrmateriel er noget Legetøj. — Det første passer desværre ikke helt paa jer alle. Jeg saa mange Tropper, hvor Uddannelsen stod ikke lidt tilbage.

Det skal være sagt til jeres Ros,

at I har arbejdet under vanskelige Forhold — og mange Steder helt uden Førere. Til trods herfor har I med beundringsværdig Energi holdt sammen paa Stumperne og gjort det bedst mulige ud af det. Det har slet ikke været nogen Skade til. I har lært af det, at I ikke skal lade jer skræmme af Vanskeligheder — og at det er noget af det vigtigste af det hele.

Men nu er Chansen der — Chancen for at faa at vide, hvorledes det hele skal være — Førerkursus.

To Mand fra hver Trop til Fiskebæk.

Det er det eneste, I har at tænke paa i Øjeblikket.

Kan jer Tropsfører ikke, eller har I ingen, godt saa maa begge Assistenterne af Sted. Har I heller ingen af dem, eller kan de ikke, saa bed jeres Division om at forfremme

de to bedste af jeres Patruljeførere til Assisterer. To Mand skal og maa der møde fra jeres Trop. I maa alle være interesserede i dette. I maa være fast besluttede paa at sætte dette igennem. Kan I ikke præstere dette, saa er der ærlig tale meget ved jer. Korpsbetaler baade Rejse og Ophold. — Mere kan det da ikke gøre for jer.

Derfor: faa fat i jeres Tropsfører endnu i Dag. I kan faa Programmet for det hele Kursus at se hos ham. Menskynd jer — den 9/10 skal Korpsbetaler have Divisionernes Indberetninger om hvem, der møder, — saa der er ingen Tid at spilde.

C. Lembocke.

MED SPEJDERE I LAPLAND

Nord for den nordlige Polarkreds, det er langt væk. Hvad vil langt væk sige? Ja, naar man sætter sig i et Tog i Malma og kører med Eksprestogsfart fra Lørdag Morgen Kl. 7 til Mandag Formiddag Kl. 9, saa kan man forstaa, hvorlangt der er til den nordlige Polarkreds. Hvis man i Stedet for køre syd paa, kom man paa samme Tid til Neapel.

Denne Vej har Drengene fra Hellerup Gymnasium saa ofte kørt i Sommerferien paa deres Skolerejse til Alperne. Denne Sommerferie var der byttet om, og Farten gik nord paa; derfor endte de i Stedet i Lapland.

Da Rejseplanen blev slaet op i

Skolegaarden i Telegramhallen, som Buegangen med Opslagstavlerne kaldes, hørte jeg en Dreng sige, at det jo kun var en Tur for Spejdere. Det mente nu han, fordi han ikke syntes, at almindelige Skoledrengene kunde leve i Telt og selv lave Mad. Han tog fejl. Turen var beregnet for alle, der havde Lyst, baade Spejdere og Ikke-Spejdere. En anden Sag var, at sandsynligvis vilde de fleste, der meldte sig, være Spejdere, for lige som man ikke tager Negere fra det hedeste Afrika med paa Nordpols-ekspeditioner, giver man sig ikke paa en anstrengende Tur med Drengene, der hører alt for meget til ved Mo-

ders Gryder og Faders Pengepung. En saadan Tur vilde ikke kunne gennemføres med Drengene, der ikke var trænede paa forskellig Vis; de maatte kunde noget. En Blanding af trænede og andre med tilstrækkeligt godt Humør kunde udmærket klare sig sammen, og det skal siges til de syv Ikke-Spejders Ros, at de paa Laplandsturen ikke vartil den mindste Ulejlighed, ikke engang i de vanskeligste Situationer.

Der var ialt 30 med paa Turen, og blandt de 24 Spejdere var endda een Divisionschef, Rektor Hartvig Møller, Lederen af det hele, og 3 Tropsførere, Hr. Ove Holm, Korpsredak-

tøren af Vor Ungdom, Hr. John Larsen og Hr. Sven V. Knudsen. At disse samtidig er Lærere ved Hellerup Gymnasium skal blot bemærkes.

der saa os drage af til Malmø, havde den største Medlidenhed med os, fordi vi skulde slæbe de i deres Øjne vældige Æseloppakninger. En anden

med et Toiletetui af Omfang som en mindre Rejsekoffert, en anden med et Teltunderlag paa 8 Kilo, en tredje med et Par elegante Chevreauksstøvler. Det blev altsammen nægtet Udførselstilladelse. Der maatte i Rygsækkene være Plads til Spisevarerne, som maatte medbringes fra Danmark. I Lapland var det ikke til at skaffe. Derfor var der i Forvejen sendt 105 Kilo Kødkonserver derop. Det var blot en Del af det, vi satte til Livs de 25 Dage, Turen varede.

Lapland, er et mærkeligt Land. Vi var i den svenske Del, men kunde kigge over til den norske. Svensk Lapland ligger oppe ved det nordlige Ishav imellem Norge og Rusland. Naar jeg har lært om det i Geografien, har jeg altid troet, at det var et stort, fladt, øde Land, uden Træer og Buske, med nogle store, stille Søer, og saa viste det sig, at der ikke engang var saa meget fladt Land, at der var Plads til en Fodboldsbane. Store, snedækte Bjerge ved Bredderne af dybe, mørke

Lejren ved Saltoluokta.

At der vilde komme Vanskeligheder, var ingen i Tvivl om. Forældrene vist heller ikke, ellers var Turen vel allerede blevet til noget i 1915. Men det fjerne Land langt mod Nord skræmmede dem. Nu i 1916 var de imidlertid blevet dristigere, og vi kom af Sted. Der findes knap det illustrerede Blad, der ikke har haft Artikler og Billeder fra den eventyrlige Tur, men ingen af dem har været særligt interesseret i, at de fleste af Deltagerne var Spejdere, saa der er Grund for os at kigge lidt nærmere paa Sagen. Kun et svenskt Blad »Hvarje 8de Dag« omtalte det som en Spejderekspedition til det fjerne Lapland, og det kom af, at Fotografen, der fotograferede os i A bis k o, saa, at de fleste var i Spejderdragt. Den havde vi valgt, fordi den er den bedste af alle til at rejse i. Men iøvrigt var hele vor Udrustning meget enkel, saa lille som mulig. Men der blev saamænd nok endda, og de Tanter og Mødre,

Sag er, at Mødre og Tanter er selv de værste til i deres Venlighed at udruste Drengene med alle mulige gode,

Natligt Angreb paa Lejren.

men overflødige Sager, og hvis der f. Eks. ikke Dagen før Afrejsen havde været Eftersyn af Rygsækkene, var en Dreng kommet til at slæbe af

Søer, saadan saa der ud de fleste Steder, f. Eks. ved den tredje Lejrplads, vi havde. Der stod de syv Telte paa en Bjergskraaning ned mod

en stor Sø. Rundt om voksede lave Birketræer, og bagud og ved Siderne hævede der sig høje, mørke Fjeldtoppe. Det saa ud, som om man

naar vi var søvnige og trætte, og arbejdede, naar vi syntes, vi skulde. Det kunde godt hænde, at vi spiste Morgenmad Kl. 5 om Eftermiddagen

»Smedeholdet« paa det »forunderlige« Fartøj.

kunde løbe derop paa $\frac{1}{2}$ Time, og da derfor blev udsat en Præmie paa en Krone til den, der først naaede op til den nærmeste Top og vinkede ned til Lejren, styrtede straks en 6-7 Stykker af Sted i fuldt Løb. Et Par Timer efter kom nogle af disse slæntrende tilbage og pegede op paa Bjergene; de var paa 1 Time kun naaet en lille Tredjedel af Vejen derop. Men selvfølgelig opgav de ikke allesammen; flere naaede Toppen, men det tog dem 5 Timer. De kom for Resten tilbage midt om Natten, d. v. s. ved 4 Tiden om Morgen. Det lyder maaske lidt uhyggeligt, at de saadan vandrede rundt paa ukendte Bjerge mellem Kløfter og Afgrunde midt om Natten, men der er jo rigtignok det at sige til det, at det var lige saa lyst, da de kom ned, som da de startede, ja, selv mens de vandrede deroppe. Det var nemlig lyst hele Tiden. Hvis vi ikke havde haft Urene at se paa, kunde vi ikke have sagt, hvilken Tid paa Dagen det var. Der hed det ikke, at vi sov om Natten og arbejdede om Dagen. Vi sov,

og til Middag Kl. 12 om Natten, men det var der ingen, der tænkte over d. v. s. Fotograferne gjorde det en lille Smule, for det ærgrede dem nemlig lidt, at de ikke kunde tage Øjebliksbilleder om Natten, saa straalende lyst var det ikke. Men det forhindrede f. Eks. ikke »Smedeholdet«, som Ove Holms, Bent Schmidts, den »falske« Svend Knudsens, Poul Christoffersens og Hother Kierulffs Telthold kaldtes, i at storme Lejren midt om Natten i Svømmebukser fra deres forunderlige Fartøj, bygget af tre Granstammer. Angrebet var godt nok, men der manglede ganske vist »Nattens Mulm og Mørke«, som det hedder i Romanerne.

Lapland er fuld af Søer. Havde vi vidst, hvilke Kvaler disse skulde komme til at volde os, havde vi vist ikke set paa dem med saa venlige Øjne som i Begyndelsen.

For at komme frem i Lapland, maa man ro. Der findes ingen Landeveje, ja, ikke engang Stier. Derfor er enlige rejsende meget glade, naar de ved Enden af en Sø finder en lille

Baad, for det betyder, at de kan komme videre. Menden er værre, naar man kommer 30, som skal videre, og det har ingen i Lapland tænkt paa. Nu var vi saa heldige at finde to Baade, den ene var ganske vist fuld af Huller, saa vi maatte lappe den med Blik og tætte den med Vaseline, men det betød dog, at der kunde komme 18 Dreng af Sted. Desuden blæste det saa heftigt, at de kun med Slid og Slæb kunde kæmpe sig op mod Strøm og Bølger, Bølger, der var lige saa voldsomme som i Øresund en Stormvejrdsdag. Det ene Baadehold opgav endda og gik i Land paa den øde Kyst ved Foden af Bjergene, og da saa tilmed det næste Baadehold strandede paa den modsatte Kyst, mens det sidste Hold sled sig frem ude paa Søen, var vi saa splittede, at vi ikke kunde

Dagligt Liv i Norden.

gøre os meget Haab om at se hinanden de første Par Dage. Ja, havde der nu ikke været Spejdere med, havde vi siddet net i det. En halv

Snes Stykker var sammen paa en Ø, som vi senere døbt »de Dødes Ø«, og disse spejdede langs Søens Bredder for at opdage de andre; samtidig passede de et Kæmpebaal af vaade Birkestammer; det gav en Røgsøjle, der mindst maatte kunne ses til Nordkap. Svar udeblev ikke; paa den anden Side af en rivende Flod hævdede der sig ligeledes en Røgsøjle, det var det første Baadehold. Dem hentede vi i en Baad. To af dem var gaaet videre for at finde en Overgang over Floden; dem lagde vi en Melding til om at sende en Røgsøjle til Vejrs, saa skulde de blive hentet. De kom, fandt Meldingen — og havde ingen Tændstikker. Der laa de saa ved Resterne af Baalet og rodede og fandt en enkelt Glød, som de ved kærligt at kæle for efterhaanden fik omdannet

Den eneste Form for Tropskærre, der lader sig medføre i Lapland.

til et slakkende, røgspyyende Baal — og de blev hentet. Det er det, man kalder at bestaa sin 2den Klasses Prøve — og lidt til. To Ikke-Spejdere

gav dem dog ikke meget efter; de svømmede i fuld Paaklædning over den rivende Flod, som skilte de to Baadehold. Det er det, man kalder en Svendep prøve. De havde det rigtige Drengemod i Orden, der var ikke nogen, der snakkede om at faa vaade Fødder.

Lige saa godt var det, hvad det tredje Baadehold gjorde, det banede sig Vej de 10 Kilometer langs Bjergenes Fod og naaede frem til Søens Ende, og vi var glade, da vi saa det lille, hvide Telt blandt Klipperne.

For en Gangs Skyld havde en Spejder Glæde af sin Semaforering. Larmen fra Vandfaldet forhindrede os i at raabe, men paa den anden Side Floden stod en Spejder, som kunde sin Semaforering, og han modtog Beskeden og udførte Ordren.

Ved Armkrafter og Udholdenhed, Opfindsomhed og Mod kom vi saa forbi de 25 Kilometer Seer, ganske vist ikke uden Hænderne fulde af store Vabler af Roning. Men det betød jo ikke noget, bare man klarede Vanskelighederne. Dem glemte vi for Resten hurtigt, da vi først begyndte at vandre, rigtig at vandre i Bjergene. Saa kom der det, der var interessantert at tænke paa.

Vor rigtigt store Oplevelse kom først, da vi midt oppe i Højfjeldet traf paa Lapperne. Naar vi læser om Naturspejdere, er det altid om Sydens Folk, om Negere og Indianere, Indiere og Zuluer, for det er dem, de sædvanlige Spejderbogsforfattere kender til. Her traf vi Nordens Spejdere. Lapperne er de eneste rigtige Naturfolk, vi har tilbage fra gammel Tid, da Folk levede som Normader. Det var derfor som at blive sat tusind Aar tilbage i Tiden at leve sammen med dem. Det er egentligt pudsigt nok, at vi kom med Telte, som vi betragter som en ny Opfindelse, som særlig Spejderne

har taget i Brug; for os er Livet i dem noget nyt og mærkværdigt. Der fandt vi Folk, for hvem Teltet er det gammelkendte Opholdssted.

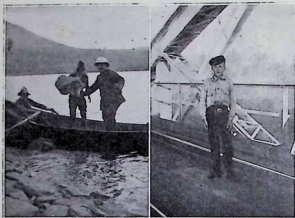

Det koster altid vaade Sokker at komme i Land.

Kunde de faa noget andet, valgte de det. Men som de lever, kan de ikke undvære det, og de er glade for deres Telte. De betyder for dem Hygge og Velvære i Omgivelser, der ikke byder dem andet end Ensomhed og Tristhed. Vi kunde se, hvor de forstod at gøre sig det rart indenfor Lapperne, lappet sammen af slidt Teltlærred og gamle Melsække. Herinde havde de samlet alt det, som havde Værdi for dem, deres dejlige, lune Renskind, tykke og langhaafede, som jager den bitreste Kulde paa Flugt, fikske Mælketønder af lyst Birketræ, Birkebaksæskerne med Kaffekopper og Tallerkener, og Kassen med Skohæet, en blød Art Græs, som de fylder i Skoene, saa de ikke behøver at gaa med

Strømper. Og endelig Ilden, alle Menneskers kære Ven; tag Ilden fra Naturmennesket, og der vil knapt blive Forskel paa ham og Dyret.

staar snart lænet mod Stenene om-
kring Ildstedet og tørres i Varmen.
Vi Spejdere sidder derinde og følger
hendes Arbejde, mens vi snakker

Rektor skal paa Langfart.

En »Scout» i Lapland.

Men se ham ved den i den kolde Nat paa Bjergene. Han kryber tæt til den, puster ved den, kæler for de smaa og store Gløder, saa de straalere den dejligste Varme ind i Kroppen paa ham, mens hans Blik tillidsfuldt og trygt stirrer ind i Baalet. Ilden gør hans Sind let og giver ham Lyst til at gøre sit Arbejde. Den gamle Bedstemoder, med Fiben i Munden og omgivet af Melsækken, Dejgtrugtet og Vandtønden, arbejder roligt og omhyggeligt med sit Brød; hun ælter med de grove Hænder, maser den bløde Dejg, indtil den fejelig og jævn breder sig ud mellem hendes Hænder til den flade Pandes-
kage, der skal smækkes paa Jern-
panden, alt imedens hendes Blik følger Ildens Liv. Gløder den varmt og roligt, arbejder hun hurtigt og støt, men ser den ud til at ville sløje af, grynter hun lidt, og hendes gamle Mand letter paa sig, løfter Telt døren og viser sig igen med en Haandfuld Dværgbirk; trøstet ælter den gamle videre, og en hel række Fladbrød

med Mændene, fortæller dem om Dans-
mark og om Overflod af Korn, Mælk,
Frugt og Kaffe, om den forfærdelige
Krig, som de nok havde hørt om,
men ikke forstaa, og vi finder sam-
tidig det, vi har forsøgt at lave ved
mange Spejderopvisninger, Brød-
bagningen, og vi lærer den Kunst
af Lapperne. Nogle Dage senere an-
vender vi den selv. Lappebrød er
en god Spise. Vore Telte staar sam-
men med deres, de kommer og sid-
der ved vore Baai og fortæller for-
troligt om deres stadige Vandringer,
og ude paa Fjeldet gaar Renserne,
Tusinder af Rensdyr, dem, for hvis
Skyld de vandrer. De maa have
Græsning, og tusinde Rensdyr skal
have meget Græs, derfor vandrer
de hver Sommer over Fjeldet til
Norge og hvert Efteraar til Sverige,
og vi træffer dem paa Tilbagevejen.
Vi ser dem bryde op, deres goende
Hunde farer Fjeldet rundt, jager
Renflokkene sammen, saa Lapdren-
gene kan give sig paa Vej med dem,
mens Manden, »Husbonden«, som

de kaldte ham, og Konen og de mind-
ste Drengene fanger ti store Rener og
lægger alle deres Ejendele paa dem,
Tønder, Kaffe kander, Renskind, Bir-
kekasserne og til Slut Teltstænger
og Telt dug. Saa forsvinder ogsaa de
bort gennem en Bjergdal; vi raaber
Farvel, de svinger Haandentil Afsked,
og fra det fjerne hører vi deres Ops-
muntringsstaab til Renserne. Tilbage
staar vi. »Voi, voi,« siger vi, det er
lapsk og betyder saa meget som »Det
er Pokkers,« men vi mener egentlig,
Lapperens Liv er et Eventyr. Tilbage
efter dem er kun Skindet af en Ren,
som vi købte og slagtede og fik en
herlig Middagsmad af.

De følgende Dage paa Vandrigen
gik Snakken meget om Lapperne.
Hos dem havde vi faaet noget af
det, som gør Livet lyst, særlig naar
Kosten ikke er videre afvækslende,
nemlig fersk Renkød, Sukker og Brød.
Ryggsækkene var stadig tunge nok,
men det var ikke den Slags, der
tyngede. Havregrøden om Morgenen
var den første, som maatte undvære
Sukkeret, men den tog saamænd
ingen Skade af det, d.v.s. hvis den
da ikke var sveden. Der var et Telt-
hold, der paastod, at det værste, det
havde været ude for paa Turen, var
den Morgen, da det fik kold, sveden
Havregrød — uden Sukker. For dog
ikke ganske at savne Livets Kryd-
derier, var der dem, der fik svede
Havregrøden op med — Kakao.
Være blev det, da der heller ikke
var mere Sukker til Teen, ja, det
kunde endda gaa, men Kakao uden
Sukker, den er stram, dog et Num-
mer bedre end slet ingenting. Om
Aftenen fik vi et Pund Kødkonserver
hver; det smagte.

Punkt 845, det glemmer vi aldrig.
Lige derved holdt vi det berømte
lige FIVE o'clock The Hvil, da der
kun var to Telthold, der havde
nogetsomhelst spiseligt tilbage i

Ranslerne. Det ene flottede sig med nogle Stumper Renkød, som efter de indfødtes sigende skal koge i 8 Timer, og det andet havde 2 Stumper røget Flæsk samt The — og en Daase Appetitsild. Omgivet af alle 30 tilberedte de disse Herligheder, selvfølgelig ikke uden at dele lidt med andre; en fik Flæskesværten, en anden slikkede Pandens Fedt, mens en tredje drak Saften fra Appetitsildene. Han paastod den smagte bedre end Rhinskvin. Da en af Drengene pludselig raabte, hvem der vilde købe Sukker, og samtidig trak en Klump saa stor som en Barnehaand op af Ranslen, troede de fleste, at de saa Syner eller var blevet lidt smaatosse. En Rigmænd købte den straks for 2 Kr. — men hvad var 2 Kr. imod en Klump Sukker. Hvis jeg havde maattet faa, hvad jeg ønskede ved det Hvil, saa havde jeg valgt — en Skive Rugbrød.

To Timer senere, da vi naaede vort Proviantdepot, fraadse vi hver i 2 Pund Oxekød, og næste Dag gnaskede vi saa meget Sukker, vi gad.

Imens rasede Stormen og Regnen om Kebnekaischyten og dækkede Bjergene med Sne, saa vi maatte opgive Bestigningen af Sveriges højeste Bjerg, Kebnekaise. Men een Glæde havde vi dog i de fire Dage, nemlig at bringe Livi et Par rejsende, der en Nat, forkomne og ude af Stand til at hjælpe sig selv, tumlede ind i Hytten. De var vandret den samme Vej som vi, og det viste sig

at være den Mand, der havde skrevet den lille Bog, som var vor Rettesnor paa Vandringen.

Vi maatte ned fra Bjergene. En tidlig Morgenstund brød vi op og naaede ned til en Laplandsby, hvorfra Lapmanden Sarri ved Hjælp af en Udenbaadsmotor skulde slæbe os ned ad Kalixelvns Saer. Det var sagtens gaaet godt de 60 Kilometer, hvis ikke den voldsomme Storm havde oprørt Vandet, saa Motoren ikke kunde virke sikkert, og de tungtlastede Lapbaade huggede i Søerne. Da saa tilmed Stormen tog til, tog Motorbaaden saa meget Vand ind, at den maatte synke. Lynsnart kom de 7 Drenge ud af Soveposerne, som de havde puttet sig ned i, da de mindst af alt ventede sig noget ondt af den stabilere Motorbaad, og gik paa Hovedet i Søen. Motorbaaden sank. »Nu gaar Deligencen«, sagde den lange Bent Schmidt, da han sprang, og det skal saamænd siges, de svømmede saa roligt, som en Deligence kører, indtil vi hørte høje, fortvivlede Skrig, som fra et Barn, der er faldet i Vandet. Saa kan det være, Spejderne fik Fart paa — hen til Lapmanden — fra ham kom Skrigene, og selv efter at de havde reddet ham op paa Kølen af Baaden, sad han og klynkede og hulkede. Efter den Historie blev vi slet ikke overrasket, da han senere spurgte os, om vi ikke fik Vand i Næse og Ører, naar vi dykkede ned i Vandet. Efter ham har Lappedykkerne i hvert Fald ikke

faaet Navn. Selvfølgelig blev alle Spejdere reddede d.v.s. de reddede sig selv, som enhver ordentlig Spejder gør, en anden Sag er, at vi i en Haandevending d.v.s. paamindrend 10 Minutter havde anbragt den ved et Kæmpebaal med tørt Tøj paa og strammet dem op med koghed The. Det siger sig selv. Den Historie kostede os ialt en Rygsæk, som gik til Bunds, et Par Tæpper og saa en Masse Penge for de fem Lapbaade, der maatte ro os Resten af Vejen. Lapmanden var glad som et Barn, da Erik Monberg dykkede ned og slog en Line om Motoren, saa vi kunde slæbe den i Land. Lapmanden betragtede efter det Monberg som en Slags Havmand.

Den 12. August naaede vi til Abisko, det bekendteste Turiststed i Lapland, og slog vore Telte op til stor Forundring for alle Turisterne. De sad ved vort Baal og lyttede til Beretningerne om vore eventyrlige Oplevelser. I 16 Dage havde vi ikke været i Forbindelse med Omverden, og Stationsforstanderen betrodte mig, at hvis vi ikke var kommet inden Søndag d. 13., vilde de have sendt Folk ud at lede efter os. Det kunde de spare sig. Bjergvandringen havde dog taget saa lang Tid, at vi ikke kunde komme til Lofoten, som Messingen var. Vi kan imidlertid ikke sige, at vi af den Grund kom til at savne Oplevelser. Der er nok til mere end eet Lejrbaal.

Sven V. Knudsen.

Den mystiske Hytte.

Fortælling fra New Zealand
af John Patrick.

Dick stod ved Døren til Hytten. »Du kan le, saa meget du vil,« sagde han til sin Kammerat, »men jeg er aldeles overbevist om, at jeg saa en Mand smutte ind i Mørket ved Buskene lige overfor.«

»Du har en levende Fantasie,« sagde John, der stod inde i Hytten og lavede Aftensmaden til.

»Jeg er nu overbevist om, at der er en, der holder Øje med os,« sagde Dick, medens han stod og stirrede over mod Buskadet.

Men John lo blot. »Hvem skulde det være. Vi er her i en gammel, ubenyttet Hytte, ti Mil fra Byen, med fjorten Dages Vildsvinejagt for os; og saa

faar du pludseligt et Nerveanfald. Kom du hellere ind og faa noget Aftensmad.«

Drengene var paa en Jagttekspedition paa Johns Faders Ejendom; de var rede til at vilde derud og havde taget Hytten i foreløbig Besiddelse, og allerede i to Dage havde de nydt deres Ferie.

Efter Aftensmaden gik Dick ud for at se efter, at Hestene var forsvarligt bundne for Natten. Da han vendte til-

bage, kunde han, selv i det svage Skær fra Tællelyset, se paa Johns Ansigt, at der var sket noget.

»Nu har jeg ogsaa faaet et Anfald,« sagde John; »det er ganske givet, at der gik nogen forbi Hytten, lige efter at du var gaaet ud.«

Dick lo ikke. »Det er meget mærk- værdigt,« var det eneste han bemærkede.

De gjorde deres Rifler i Stånd til næste Dag og forsegte at faa Aftenen til at gaa med at fortælle Historier, men de var alligevel en Del nervøse. Ved Nittiden lagde de sig til at sove efter at have været en Tur rundt om Hytten. De var trætte og søvngodt trods deres Frygt.

Det var tæt ved Midnat, da John pludselig vaagnede, sætte sig op og gav sig kramptagning til at hoste. Hans Strube var tør, Øjnene smertede, og Lugten af Røg var gennemtrængende. Da han havde sundet sig lidt, hørte han den knirrende Lyd af Tømmer, der brænder. Der var Ild i Hytten.

Han vækkede Dick og sprang op. Røgen blev stadig tættere, og da de havde faaet noget Tøj paa, fæmlede de de sig hen til Døren. Der saa de, at Ilden var uventet; en stor Bunkke Kvas, der var stablet op af Væggen, var i Iys. De fik fat i nogle Grene og flyttede Kvasen væk; med nogle vaade Sække fik de hurtigt skubbet Ilden i Tømmeret. Da de var færdige hermed, tænkte de et Lys og gik ind; Røgen, der var sivet ind gennem Revnerne, var saa tæt, at de var nødt til at gaa ud igen.

»Hvad skal vi nu gøre?« spurgte Dick. »Det er ikke godt at vide,« var Johns Svar. »Det er den Slags, der faar Knaene til at ryste under en.«

De blev enige om, at der maatte holdes Vagt, hvorefter John blev udenfor, medens Dick lagde sig til at sove, saa snart Røgen var drevet lidt væk.

Det var en maanedag Nat. John sætte sig med Ryggen mod Væggen; med Riflen i Haanden kræmpede han en forfølgende Kamp mod Trætheden og Søvnens.

Da han vaagnede, det var lyst, og hans Kammerat stod i Døren ved Siden af ham med et forskrækket Blik.

»Hvad er der nu i Vejen?« spurgte John.

»Ikke andet, end at vor mystiske Ven har været her igen,« svarede Dick med Øjnene fæstede paa Johns Bryst.

John saa ned ad sig og blegnede. Paa hans Bluse sad der, fæstet med en Torn, en Stump Papir, hvorpaa der med en sodet Pind var skrevet en kort og klar Betsked: »Skrup af.«

»Du er en køn Vagtpost!« sagde Dick og tog den underlige Seddel.

»Ærligt talt du, hvad synes du, vi skal gøre?« sagde han efter en kort Tavshed.

»Jeg har faaet nok af det her,« for- sikrede John og rejste sig op for at strække Benene. »Frokost, og saa hjem, det er mit Program.«

»Ja, det synes jeg ogsaa.«

Efter en hastig Frokost pakkede de Baggagen paa Pakhesten sadlede deres Heste og begav sig hjemad.

Da de havde redet vel en Kilometer udbrød Dick, Sorens ogsaa, nu har jeg glemt min Revolver i Hytten!

»Ja, den kan vi ikke lade ligge mente John.

Saa vendte de om, og fulgt af Pakhesten red de mod Hytten Side om Side i Tavshed. Da de fik Øje paa Hytten igen, blev de overrasket ved at se, at Døren var aaben, og de var overbeviste om, at de havde lukket den, før de tog af Sted.

En halv Snæs Meter fra Hytten stand- sede de og lyttede. En mærkelig, ube- stemmelig Lyd naaede deres Ører. Der var den kom inde fra Hytten, var der ingen Tvivl om.

»Lad os se, hvad det er,« hviskede John. De red op til Hytten i Galop. Da de lige skulde til at binde Hestene, for en Mand ud gennem Døren, tværs over det aabne Stykke og forsvandt i Bu- skadset.

Drengene greb deres Rifler og styrtede hen til Hytten. Ved Døren stand- sede de pludselig.

»Der skal du se!« udbrød John.

En gammel Spade laa hene ved Ild- stedet og omtrent Halvdelen af Lergulve var grævet op i en Fods Dybde.

»Folk plejer ikke at grave haarde Lergulve op for deres Fornøjelses Skyld,« bemærkede Dick, da de var kommet indenfor. »Skal vi ikke fortsætte dette Haverarbejde. Begynd du, saa skal jeg hente en Spade fra Pakhesten.«

Da Dick kom ud, hvinede der en Riffelkugle gennem Luften, som ramte den ene Dørstolpe. Dick sprang tilbage i Hytten.

»Nu sidder vi net i det,« sagde han. John gravede videre, medens Dick laa lige inden for Døren med Riflen parat. Et Øjeblik efter bevagede der sig noget i Buskadset et halvt Hundrede Meter fremme; og Dick skød.

John kastede Spaden, greb Riflen og tog Stilling ved Siden af sin Kammerat. Hvert Minut slog en Kugle mod Væg- gene, og skønt de stadig bestræbte sig for at bevare Ilden, passede de dog paa ikke at udsætte sig for meget.

En halv Times Tid varede denne underlige Belejring; saa fløj der pludseligt et Stykke hvidt Tøj, bundet til en Stang, ud fra Buskadset over mod Hytten, og straks efter traadte en Mand ud paa det aabne Stykke. Han var ubevæbnet, saa Drengene satte deres Rifler og gik ham i Møde.

»Hvad Pokkér støjer i rundt her for?« snævrede han ærgert.

»Han var lille og det meste af Ansigtet var skjult i et stort, rødt Skæg; han bar en stor Filthat trukket ned over Øjnene; Benene stak i et Par lange Støvler, der bar Mærker af Ridning.

»Vi kom tilbage efter en Revolver,« fortalte John ham.

»Saa tag den og skrup af,« var det korte Svar. »Jeg vil ikke have jer hæn- gende her; jeg giver jer fem Minutter til at komme af Sted i.«

Dick tog sin Revolver, og de to red hjemad. Da de var saa langt væk, at de

ikke kunde ses fra Hytten, standsede John og saa spørgende paa sin Kammerat.

»Jeg en ikke meget stemt for at ride væk fra et saadant første Klasses Mys- terium,« sagde han.

»Ja, lad os binde Hestene her og snige os tilbage.« De bandt Hestene, fyldte Patronbæltet og tog et langt Reb med. Saa gik de ind gennem Buskadset i Ret- ning af Hytten. Da de naaede det aabne Stykke ved Hytten, standsede de; Manden var ikke til at se, men inde fra Hytten lod den samme Lyd som før.

Forsigtigt begyndte de saa at krybe hen mod Hytten.

Her lagde de sig ned og kiggede gennem Sprækken i Tømret. Manden gra- vede ovre i det ene Hjørne, som gjaldt det Livet. Det var tydeligt, at han havde travlt og var bange for at blive opdaget, for hvert Øjeblik standsede han for at lytte. Pludseligt stødte Spaden mod noget haardt, og han bøjede sig ned og skræb- dede den løse Jord bort med Hænderne.

John kravede lydløst hen til Døren og saa, at Manden havde travlt med at faa en Jærnkasse op af Hullet. Han vendte Kyggen mod John, saa han havde ingen Anelse om hans Nærvæ- relse.

»Hænderne op!« kommanderede John. Manden adlod, og da han vendte sig om, kunde han se lige ind i Johns Riffløb.

Dick for og rev Patronerne ud af Mandens Riffløb og smed den udenfor Hytten, hvorefter de bandt ham paa Arme og Ben. Da det var gjort, lagde de ham over i en Krog og de vendte hele deres Opmærksomhed paa Kassen.

Den var ikke stor, men tung. Med lidt Besvær fik de den op af Hullet; den var stærk og forsvaret laaset. Paa Laaget stod der: »Elektrisk Guld-Slæmnings Kompagni.«

»Guld!« udbrød John og saa betydningsfuldt paa sin Kammerat.

Som de stod der, hørte de Lyden af Hovslag, og Manden i Krogen gjorde valdige, men forfølgende Forsøg paa at befri sig, John gik hen til Døren.

Udenfor var en Sergeant og to Menige af det beredne Politi i Færd med at binde deres Heste. Et Udtryk af Overraskelse for hen over Sergentens Ansigt, da han saa John.

»Du her!« udbrød han; han var en bekendt af Johns Fader.

»Det ser næsten saadan ud!« svarede John, »men hvad kommer De her efter?«

»Vi er ude efter James Smith,« svarede Sergenten. »Vi har været ude efter ham i Bete Uger, og da jeg hørte i Dag, at der var nogen i Hytten herude, tænkte jeg, det kunde være ham. Han strejfer om her i Nærheden, for han har gravet en Kasse Guld ned her, som han stjal for to Maanedere siden i Slæmmerierne nede mod Syd. — Har I ikke set den Fyr strejfe om her i Nabolaget?«

»Jo; jeg tænker, vi har ham inde i Hytten,« var Johns Svar.

GENNEM FJENDENS RÆKKER

AF JOHN LEA

Sin første Bedrift som Spejder udførte Jørgen sidste Sommer.

Vi var ved at bryde vor Lejr af for at slutte os til en Trop tre Fjerdingsvej fra os. Men »Fjenden« havde dannet en Kæde af fire til fem Patruljer en halv Mil fra vor Lejr for at hindre os i at naa vore Venners Lejr. Paa højre Fløj havde disse Patruljer Havet, og Kyststrækningen bestod her af høje Klipper, der et Sted var var gennemskaaret af en Kløft helt bevokset med Krat. Broen over Kløften var stærkt bevogtet.

Stillingen var bleven erkendt om Morgen af vore Spejdere, som meldte, at Vejene inde i Landet var bevogtet af Cyclister. Men en Melding maatte bringes igennem, og hertil blev Jørgen udsat.

Han hørte respektfuldt paa Tropeførerens Raad, inden han tog af Sted; han indrømmede, at Fjenden havde Ørneøjne, men vovede at paastaa, at en god Maade at skjule sig paa undertiden var ikke at skjule sig.

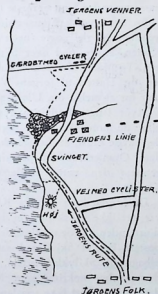
»Husk«, raabte han, da han sprang op paa sin Cycle, »at en, der ikke søger at skjule sig, vækker ikke stor Opmærksomhed!«

De andre gjorde Indvendinger, men der var jo i Øjeblikket ikke andet at gøre, end at lade ham klare sig, som han vilde, hvorefter de begav sig paa Marsch mod det fastsatte Mødested.

Melderytteren kørte rask til, som om »skjult Fremrykning« var ham en ukendt Ting; men da han naaede en Høj vel en Kilometer fra, hvor

Fjendens Spærrelinie var, sprang han af.

Saa langt havde det flade Land gjort Forsigtighed overflødig, da han let kunde have set Fjenderne, hvis der havde været nogle; men for Resten af Vejen vilde det være nødvendigt at regne med Sandsyn-

ligheden af, at der kunde vise sig fjendtlige Cyclister.

Han lagde Cyclen bag en Busk og kravlede op ad Brinken ved Vejen. Paa Toppen stak han Hovedet over Buskadset og saa da en flad Mark foran sig, som skraanede svagt ned mod Kysten en tyve Meter borte. Førend han kunde tænke paa at komme over den for at undersøge Kysten, maatte han undersøge Omgivelserne nøjere. Han tog derfor sin Kikkert og rettede den mod en lille Lejr, der laa nede ved Randen af Kløften.

»Ser ud til at være vore Venner,« mumlede han, »men er det ikke; de er for faa, Hovedparten maa være posteret længere inde i Land. Kløgtige Fyre. De troede naturligvis, at Kløften og den aabne Beliggenhed vilde narre en Melderytter.«

Et hurtigt Blik bagud over det trælose Land, overbeviste ham om, at han ikke blev forfulgt fra den Kant. Saa lagde han sig ned, gemte Hatten og Kikkerten og kravlede frem fra Buskadset.

En Del af Strækningen kunde han tilbagelægge i krybende Stilling, da de smaa Forhøjninger i Terrainet vilde skjule ham for Lejren. Men en ti Meter fra Klipperne maatte han lægge sig fladt paa Jorden.

Stillingen var meget udsat, og der var ikke andet for end at rulle ned over Skraaningen, for at hans Bevægelser ikke skulde være for synlige, og ikke for meget af ham skulde rage op over Horisonten. Heldigvis var Markens fornylig blevet godt harvet, saa at Overfladen var temmelig jævn, og Vejret havde tørret den en Del.

Det var en resikabel Tur, men han trøstede sig med, at i det Landskab var et Baghold umuligt. Til sidst befandt han sig i det høje Græs, der voksede paa Randen af Klipperne, og kiggede ned. Der var et Fald paa en tres Meter; men da hans Blik gik i Retning af Kløften, undslap der ham et Udbrud af Tilfredshed.

»Saadan skal det være,« sagde Jørgen ved sig selv. »Vejen løber ud til kun en Meter fra Klippen, og lige hvor de lodrette Vægge afbry-

des af Græsskraaningene, tilstrækkelig stejle til at være farlige. Netop Stedet for en Cyclist til at styrte ned over, især hvis det er for at undslippe.»

Han gik tilbage til Vejen, tog sine gemte Sager og begav sig op til en træbevokset Høj et Stykke borte. Denne Høj var ikke synlig fra Lejrene, men man havde en glimrende Udsigt til den Side, han var kommet fra. Neppe havde han naaet den, før hans Øjne faldt paa to smaa Punkter, der bevægede sig hen imod ham ad en Tværvej. Kikkerten kom frem i en Fart.

»Sikken et Held; netop som jeg skulde bruge dem, de er forhaabentlig lige for længe om at opdage mig.«

Han stillede sig frem paa Højen, og snart viste den ene af Fjenderne ved sine Tegn til den anden, at han var opdaget. Saa stak han i Løb ned ad Højen.

Førfølgerne var paa Hovedvejen, da han naaede sin Cycle, men de skulde opad en Bakke, medens Vejen, han skulde, skraanede ned mod Svinget ved Klipperanden.

Medens han kørte ned ad Bakken, kastede han et Blik tilbage og saa, at der var et godt Stykke mellem ham og hans Førfølgere. Et Øjeblik endnu, og han kørte med Fart ned mod Svinget.

Førfølgerne, der kom masende ned ad Bakken, saa ham køre ned mod Bøjningen i rasende Fart. Han forsvandt bag en Sandbakke, bevokset med Fyr, og der lød et gennemtrængende Skrig.

De to Spejdere saa forskrækket paa hinanden.

»Stakkels Fyrl!« sagde den ene, »han maa være gledet i Svinget og styrtet lige ned over.«

»Jeg vil cykle efter Hjelpe!« sagde den anden, »selv om det vel er haabløst.

Kort efter var de ved det farlige Sted. En dyb Fure i Grønsværet viste det Sted, hvor Smidt havde forladt Vejen. Der var nogle Mærker, som viste de Anstrengelser, han havde gjort for at undgaa Faldet, men da de saa over Randen af Klipperne, opdagede de en Cycle en fire Meter nede med Slangen vest, hvilende mod en Tot Lyng. En Spejderhat laa ved Siden af.

Der var aabenbart andre, der havde hørt Skriget, for nede fra Lejren kom de med en Ambulancekasse og andre Ting til første Hjelpe.

En systematisk Eftersegning begyndte. Nogle søgte nede langs Kysten, andre ned over Skraaningene. To Mand blev sendt med Cyklen og Hatten til Jørgens Venners Lejr for at melde om Ulykken.

Hvor langt mindre omhyggeligt vilde de mon ikke have søgt, hvis de havde vidst, at Genstanden for deres Opmærksomhed sneg sig bort gennem den tætte Underskov i Kløften!

Da Jørgen kom op fra Kløften, var det ikke vanskeligt for ham at slippe uden om de nu sløvede Vagtposter. Fra et Skjulested saa han tilbage til »Ulykkesstedet«. Fjenderne løbe omkring som Myrer; der vilde sikkert ikke gaa lang Tid, før hans List var gennemskuet; han maatte skynde sig. Skönt Vejen, der var tilbage, ikke var videre lang, vilde en Cycle dog være en afgjort Fordel.

Forsigtigheden tvang ham til at holde sig fra Vejen og inde mellem Træerne.

»Jeg maa sikkert snart træffe paa en Forpost og faa ham til at laane mig sin Cycle. — Jeg er jo en hel Profet.« Han trak sig hurtigt tilbage bag nogle Buske, for ikke ti Meter foran ham laa to Spejdere og dasede i Solsskinnet.

Deres Cycler stod op ad et Gærde, der gik under en ret Vinkel ned mod Vejen, og vel en tyve Skridt fra, hvor Spejderne laa. Gærdet var lavt og let at komme over, saa hvis han fulgte Gærdets Retning inde i Skoven, kunde han snige sig frem og maaske løfte den ene Cycle over uden at vække Opmærksomhed, eller i hvert Fald springe over og starte med tyve Skridts Forspring.

Da han krøb inde i Skoven, blev han hurtig klar over, at der var det umuligt at køre; han maatte altsaa springe over og stole paa Forspringet. Men pludselig fik han en Ide; med et Stykke Reb bandt han Egerne i det ene Baghjul fast til et Træ; det foregede hans Chancer betydeligt. Han holdt hele Tiden Øje med Fjenderne, men disse havde intet bemærket, og tilsidst sprang han over og tog den anden Cycle.

De to Spejdere sprang op og for efter ham, men han var ude paa Vejen, før de var halvvejs henne ved Cyklen. Afstanden forhindrede ham i at høre de utaalmodige Bemærkninger, som den bundne Cycle fremkaldte. Da de endelig fik den løs, var det haabløst at forfølge ham.

Fem Minutter senere overleverede Jørgen Meldingen til Tropsførerene. Hovedstyrken satte sig øjeblikkelig i Bevægelse mod det i Meldingen angivne Sted, medens Jørgen bad om Tilladelse til at blive.

»Jeg skal nemlig sige Dem,« forklarede Jørgen, »jeg er tilbøjelig til at tro, at min Cycle om et Øjeblik bliver bragt her til Lejren.«

Om han fik Ret. Marschordren var neppe adlydt, før den to Cyclisten nærmede sig med Parlamentærflag. Den ene trak en Cycle, den anden bar en Hat.

Jørgen tog imod dem.

»Takker saa mange Gange,« sagde

han, da de havde endt deres Beretning, »jeg er ked af, at jeg maatte efterlade min Cycle, da jeg var »faldet« ned over Klippen, men det var nødvendigt, at I havde noget

at more jer med, medens jeg slap gennem jeres Kæde. Forhaabentlig har I ikke noget imod at tage denne Cycle med tilbage, den tilhører en af jeres Patrulje.«

Og med et Smil tilføjede han:
»Meldingens Ordre bliver nu udført, saa I maa hellere skynde jer tilbage. Man ved aldrig, hvad der kan ske!«

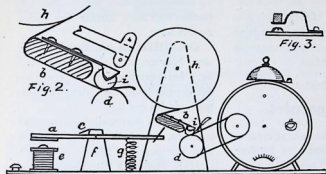

Fig. 1.

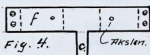

Fig. 4.

Fig. 5.

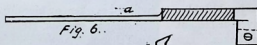
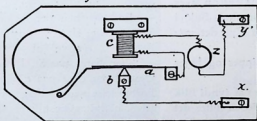

Fig. 6.

Fig. 9.

Fig. 8.

Fig. 7.

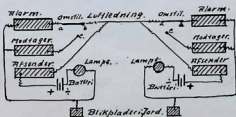

Fig. 10.

Hvorledes man laver en Telegraf

Se, vi kan jo alle lave en Telegraf, naar Lommen er fuld af Penge, men at lave en Telegraf uden dem, eller med faa af dem, det er en Kunst. Og den bestaar deri, at vi samler paa alt, lige fra gammel Metaltraad til Garntisser og Blik, og at vi, naar vi kun har faa Penge, ikke generer os for at gaa ned i en Sidegade og handle med en Jernkræmmer i en dyb, maaske smudsig Kælder. Her kan vi f. Eks. faa tyndt, bomuldsisoleret Ledningstraad -- 30 m. for en Tiøre -- og et Vækkeur med Buler i Blikket, men hvor Urværket er omtrent fejlfrit, for 25 Øre; hvorimod vi, hvis vi køber fra nyt, kommer til at betale 25 Øre pr. m. for Kobbertraad og 1 å 2 Kr. for et Vækkeur med Fejl.

Nu forudsætter vi, at vi har været sparsommelige, og vil lave en Telegraf.

Princippet i Modtagerapparatet er jo det, at et Anker paa Enden af en Vægstang a tiltrækkes af en Elektromagnet e, hvorved a's anden Ende vipper til Vejrs, og en Stift paa denne laver et Mærke paa en forbigående Papiirstrimmel.

Til Apparatet benyttes:

1 Garntisse, 10—15 m. isol. Kobbertraad, ca. 3 dm² Træ, 1 cm tykt, noget Blik og Staaltraad.

Elektromagneten laves af en Garntisse, der helst skal files til, som vist ved den punkterede Linie paa Fig. 7. Uden om den vikles 10—15 m.

isol. Ledningstraad ca. $\frac{2}{3}$ mm tykt. Men husk, det skal — altid vikles samme Vej. — Til Kerne bruges en rundhovedet Skrue, der holder det hele paa Plads, idet den skrues ind i en Træklods. Hvis Hovedet paa Skruen skulde være mindre end Hullet i Trissen, kan man klippe en Blikplade til og først sætte Skruen igennem den, dernæst gennem Trissen og saa ind i Træet.

Bakken klippes af Blik af Form som Fig. 4. Det bøjes ved de punkterede Linier. Tappen c skal forhindre Spiralen g i at fjerne a for meget fra Magneten.

Vægtstangen a laves af Træ 1 cm tykt, 2 cm bredt og 20 cm langt. Paa Midten bores et Hul, hvorigennem en Akse kan stikkes. Paa den Ende, der vender mod Magneten, sættes et firkantet Stykke Jernblik som Anker. I den anden Ende rammes et Søm med Spidsen opad til at sætte Mærker i Papirstrimlen, der maa være af glat Papir. Strimlens Vej vises paa Fig. 2. Fra Rullen h ned omkring Stolen b (der er af Træ, og som sættes fast mellem Bukkene) og ud mellem Rullerne i og g, af hvilke den første sidder fast paa et Stykke Blik, klippet som vist ovenover, og den anden kan drejes enten ved et Haandsving eller et Urværk.

Urværk kan benyttes til at trække Strimlen ud. Vi benytter da den Del, der kimer. Naar vi har trukket Uret op, skrues vi Nøglen af og sætter en Skive, med Rille i Kanten, paa i Stedet for. Idet vi nu lader Klokken kime, løber Fjeren til-

bage og trækker samtidig Rullen d, der ved en Traad er sat i Forbindelse med Skiven.

Afsenderen vises paa Fig. 3. Den bestaar af et Stykke Jerntraad, — der vil se pænt ud, hvis det bøjes som vist paa Fig. — paa hvis ene Ende der er sat en tilfilet Træklods. Idet man trykker ned, kommer Jernbøjlen i Berøring med Skruen a, og Strømmen er sluttet.

Alarmapparatet.

Alarmapparatet bestaar af en Ringklokke og en Pæte, der blinker.

Hertil benyttes: Overdelen til en Cykkeklokke, 10—15 m tynd isol. Ledningstraad, 1 Gamtrisse, 1 Løsmelygtepære, noget Jerntraad og Blik.

Fra Klemskruen (Fig. 5) x gaar Strømmen til det bøjede Stykke Blik b, gennem Kneveln a til Elektromagneten c og gennem Pæren z til Klemskruen y. Klemskruen laves af et Stykke tyndt, firkantet Blik, i hvis Midte vi slaar et Hul; det sættes fast med Søm.

Kontakten b klippes og bøjes som vist paa Fig. 8.

Kneveln a klippes af tyndt Blik eller Jernbaand. I Spidsen rulles det sammen til en lille Hammer (Se Fig. 6.); et Stykke tykkere Jernblik klippes i Form af den skraverede Firkant, og paasættes dér som Anker.

Klokken sættes fast paa en fladhovedet Skrue, der skrues op igennem Brættet. Den kan sagtens sidde fast, naar blot Gevinnet paa Skruen har

lidt større Diam. end Gevinnet i Klokken.

Fatningen til Lamperne kan laves af Jerntraad, der vikles om en Stang, hvis Diameter er lidt mindre end Gevinnets. Spiralen slaas fast, og Lampen skrues ned i den. Et fladhovedet Søm danner den anden Forbindelse.

Omstilleren ser fra Siden ud som Nøglen, kun skal Skrueene b og c her være saa høje, at Jernbaandet presser imod dem, den kan desuden drejes om a.

Vi vil nu sætte disse Apparater sammen, og vi forbinder dem da som vist paa Fig. 10.

Hvis Station A vil telegrafere til St. B, slutter Telegrafisten Strømmen ved Afsenderen. Strømmen løber da gennem Luftledningen til Omstilleren b og igennem Alarmapparatet, — der vil gøre Telegrafisten opmærksom paa, at St. A ønsker Forbindelse — og videre gennem Jorden til Lampen i St. A, — der, idet den tændes, viser, at Strømmen er sluttet, — og derfra til Batteriets negative Pol.

Telegrafisten paa St. B flytter nu Omstilleren over paa c, der staar i Forbindelse med Modtagerapparatet. Idet han flytter Omstilleren, vil Strømmen for et Øjeblik blive afbrudt, hvilket bevirker en Slukning og atter Tænding af Lampen. Herved ser St. A's Telegrafist, at den anden er klar til at modtage, og Telegrammet kan afsendes. Den lille Pære er altsaa en stadig Kontrol med at Strømmen er sluttet.

Kontreadmiral Middelboe.

Det var et stort Tab, Spejderkorps set led, da Admiral Middelboe maatte opgive Stillingen som dets Formand.

Hvad den gamle Admiral trods Alder og Sygdom og Bopæl borte fra Byen kom til at betyde for Korps set og ydede det, kom ganske overraskende for mig og vist nok for de fleste af os, der skulde arbejde sammen med ham. Det er et meget vanskeligt Hverv at være Formand i Spejderkorpsets Bestyrelse. Han skal svare til Balancen paa en Skude, paa hvilken mange højst forskellige artede og forskelligtænkende Førere er ivrige efter at komme til at give

mødes i det og lære Sammenhold trods al Forskel — Sammenhold om Sundhed og Danskhed. Men dette kræver en varmhjærtet og forstaaende og viljestærk Mand paa Kommandobroen. Og just en saadan fandt vi i Admiral Middelboe.

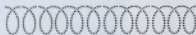
Og det er et stort Arbejde, der maa ydes af Formanden. Der maa holdes mange Møder, og mellem hvert Møde falder mange forskellige og ofte højst mærkelige Sager for. Det var en forbavsende Interesse og opofrende Arbejdsomhed, hvormed Admiral Middelboe levede sig ind i alt dette, saa at Arbejdet stadig fik ny Fart fra ham, og han altid kunde træffe sine Afgørelser i den rette Spejderaand. Man gik varmhjærtet og glad og ivrig fra hans Møder — og overraskedes ved at gøre sig klart, at det var den varmhjærtede og glade og ivrige gamle Admiral, der havde smittet en.

Og derfor er det med megen Hjærtelighed, at hans Medarbejdere siger ham Tak, og med megen Beklagelse, de siger ham Farvel.

Baaden til Land, men det var meget besværligt, da Sejlet hang i Vandet, og Baaden laa under Vand. De bad os om en Line, hvad jeg heldigvis altid har med, og Kongen og Hr. Madsen gjorde den fast i Kongens Kajak, som vi saa fik paa Slæb, og de hang saa fast hver paa sin Side af min Kano, medens vi trak dem ind til Stranden. Kongen bad saa mig om at ro ud efter hans Sejl, Bundbrædder, Aarer og Mast, som var gaaet tabt ved Kæntringen, men som jo flød oven paa, og som det ogsaa let lykkedes mig at faa fat paa. Imidlertid havde min Kammerat faaet tømt Kongens Kajak, medens Kongen hvilede sig, og ventede paa sin Motorbaad, som ogsaa snart kom. Vi bar saa alt, hvad der hørte til Kajakken, ud til Motorbaaden, hvor Prins Knud stod og tog imod det, og derefter sejlede vi Kongen ud til Motorbaaden og sejlede selv hjem. Næste Dag var vi oppe paa Slottet og fik overrakt et Sølvcigaretetui med Kongens Navnetræk i Guld. Den Medalje, jeg har faaet, er

Roret et Puf til den ene eller den anden Side. Det skal jo netop være Spejderkorpsets Særkende, at al god og sund, dansk Ungdom skal kunne

Preben Bestle.

Preben er 2. Klasses Spejder i 2. Aarhus Tropp, og har faaet Korpssets Medalje for behjærtet Daad.

»Den lille Begivenhed, som skaffede mig Korpsset Medalje, var følgende: Carl Frederik Busch (min Ven, vil ikke være Spejder) og jeg, kom i min Kano sejlede langs Kysten. Ved Silistria fik vi Øje paa et Hoved med en hvid Kasket i Vandsoverfladen, og ved Siden af flød der noget hvidt, og en Mand laa derude og forsøgte at trække Baaden mod Land. Saa satte vi Fart paa og var snart paa Siden af dem. Det viste sig at være Hs. Maj. Kongen, som var kæntræt med sin Kajak. Kandidat Madsen, som var svømmet derud, forsøgte paa at trække Kongen og

jeg forfærdeligt glad og stolt over, for det er et Bevis paa noget, man har erhvervet sig.»

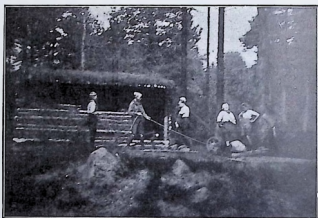
Preben Bestle.

Fra Hellerup Divisionens Agitationstur i Sydjylland.

1. Lyngby Trop spiser ved Borde i Sæbylejren.

Blokhuset ved Strömfors (Sverige) hvor en Patrulje fra Hellerup laa i Lejr.

Spejderchefen udenfor sit Telt Morgenen efter Slaget i Himmelstrup Skov.

Maden smøres. Tropslejr ved Lønstrup.

Det mindre behagelige Arbejde efter Maaltidet.

Søspejderne i Øvelsesmasten.

1. Wamdrup i Lejr.

Start til 2 km Løb. Hjørring Tropa.

En Patrulje fra 1. Ribe Tropa i Lejr.

OM AT SAMLE PAA FUGLE

P. SKOVGAARD

De fleste Drengene har en Overgang i deres Liv en Samlermani, snart samler de paa Frimærker snart paa Mønter eller Fugle; jeg husker saaledes fra min Drengetid, at vi samlede paa Reder, Æg, Fjer og udstoppede Fugle, nogle paa det ene, andre paa det andet og enkelte paa alt, hvad der smagte af Fugl.

en anden paa Møddingen, og de Fulge, som man dræbte for de smukke Fjers Skyld, ser man med et Suk forsvinde ud af Samlingen. De smukke Fugle kan erstattes, man kan skaffe sig en ny af samme Slags, men skal det gaa tit paa, bliver der des færre tilbage i Naturen. Man ser da ogsaa hvorledes særlig de

Hærfuglen og Ellekragen, hvor mange af os har nogensinde set dem; for et halvhundrede Aar siden var de ret almindelige her til Lands og saa karakteristiske, som de er i deres Dragt og Færd, vil man aldrig glemme dem, naar man engang har set dem. I Udlandet, der jo er rigere paa iøjenfaldende Arter, kunde der

Torntriskrede i Enebærbusk 1m over Jorden i lavt Krat ved Søndermølle, fot. 28/7 15.

To Lærkeunger i Rede mellem Rødsyrer ved Ved-Sø. De løb fra Reden straks efter, at de var fotograferede 9/8 14.

Drengene tænker ikke meget over den Skade, den Slags Samlen gør; men har de først lært det og forstaaet det, vil Drengene heller ikke saa let glemme, at hver Fugl, de skræmmer til at blive borte fra et Redested efterlader sig et Kuld Unger, der vil dø af Kulde eller Mangel paa Føde, eller Æg, som aldrig bliver til Fugle.

Hvad selve Samlingen angaar, saa har ingen Dreng Plads eller Kundskaab tilstrækkelig til at kunne besvare Samlingen mod Møl og Støv; den vil i Løbet af faa Aar ramponeres, saa det tiltrækkende gaar af den, og ved Hovedrengøringer eller andre Lejligheder gaar saa en, saa

Fugle, hvis Fjerdragt har en eller anden egen Skønhed, findes hyppigt i Samlinger og sjældnest i Naturen.

Nu har jeg endda kun talt om, hvad Drenges Samlen kan forvolde, og det er, om end nok, saa dog ringe i Sammenligning med, hvad professionelle Ægsamlere og Fjerjægere kan anrette af Ødelæggelser. Tallet er ikke ringe paa de smukke og sjældne Fugle, som skylder disse, at de for steds er forsvundet fra Jorden. De fleste Fugle, der paa deres Egn og blandt deres Lige har noget særligt iøjefaldende og smukt, er stærkt indskrænkede i Tal i den sidste Menneskealder. Tænk paa

nævnes endnu mange, og herhjemme er Rovfuglenes Tilbagegang et særegent Afsnit i Ornitologien, men det fortjener sin særlige Behandling, da det tildels er af andre Grunde.

Det er jo nutildags almindeligt, at Drengene fra Byerne færdes ude i Skov og Mark, og ikke mindst Spejderne kommer omkring og lærer at bruge deres Øjne. Fuglelivet derude er noget af det, som virker mest umiddelbart og er fornøjeligst at følge. Man synes, den Fugl var særligt smuk eller sang særligt kønt, man vilde gerne have fat i den, men hvad kan det nytte? Sangen forstummer i Fangenskab, og de udstoppede

Fugle gaar paa Møddingen. Nej nyd Fuglens Sang og Farve, naar I ser dem, og glæd jer til næste Gang, I kommer derud, da at se og genkende dem lige friske og muntre, maaske ikke syngende, men med et Kuld Unger, som til næste Aar kan sprede mere Sang og mere Skønhed i Naturen.

Men til dem, som nu endelig vil have Fuglen »med hjem«, vil jeg give et godt Raad: lyt til Fuglens Stemmer, saa I kan kende dem igen, fløjt dem efter, man vil tit faa Svar; jeg har selv prøvet at kappes med forskellige Fugle og faaet dem til at synge ivrigere og ivrigere. Man kan faa en Fugl til at komme nærmere for at se, hvad det er for en Medbejler, eller ved at efterligne de gamle faa de udslejne Unger til at nærme sig, og saaledes kan man faa Lejlighed til at betragte dem paa nærmere Hold. Sommetider kræver det Taalmodighed, og altid maa man vise Forsigtighed for ikke at skræmme Fuglen. Lær saaledes Fuglene at kende paa deres Sang og andre karakteristiske Egenskaber, følg deres Færd, og naar I kender deres Tilholdssted og Egenskaber, lav saa et Fotografiapparat; det kan enhver fingernem Dreng let, af en Cigar-

kasse med et gammelt Brilleglas til Linse. Billederne i denne Artikel er taget med en saadan Linse. Brug det Fotografiapparat til at fotografere Fuglene med, saa kan I baade have Fornøjelse af Fuglene derude i Na-

Nylig udslejne Solsortunge i Feldborgdal, fot. 28/5 13.

turen og af Billederne derhjemme. Jeg skal ved Lejlighed beskrive hvordan man laver et saadant Apparat, og hvorledes man benytter det. Danner man sig en Fuglesamling paa denne Maade, kan man nøjes med meget lidt Plads, og Samlingen kan gøres yderligere interessant og vær-

difuld, naar man tilføjer noget lignende som det, jeg har skrevet under Billederne. Men noter man noget, — og det bør man altid, ikke alene som Tekst til Billederne, men hvergang man oplever eller ser noget nyt og interessant eller blot noget, man lægger Mærke til; man ved ikke, hvad Øjeblik man ser noget, som kunde faa Betydning for Videnskaben eller dog forøge det almindelige Kendskab til vort Land og dets Fugle, — saa noter straks og angiv Dato og vent ikke, til Fantasien kan faa Plads til at hjælpe den svigtende Humormelse.

Betragt saa hele Naturen derude som jeres Samling og Billederne som en Slags Katalog over Samlingen, saa vil Samlingen forny sig selv Aar efter Aar og byde ny Interesse, hvergang I opdager en ny Rede i jeres Samling eller faar taget et nyt Billede til Katalogen. Følg Ungernes Udvikling, men forsigtig paa Afstand — glæd jer over hver ny Fugl, som finder Vej til jeres Enemærker, saa vil I selv faa meget mere ud af Fuglen end af at se paa en smuk, udstoppet Fugl, som altid sidder i samme Stilling og aldrig synger en Tone, men som sagt en skønne Dag ender paa Møddingen.

DEN STORE ORCHALIA. AF ALFRED JUDD

Kapitel I.

En underlig Modtagelse.

»Hvad i Alverden kan der være i Vejen? Nu har jeg banket og ringet snart et helt Kvarter; man skulde tro, Huset var tomt«.

Det var Erik, Patruljefører i Tiger Patruljen, som forundrede sig. Her var han kommet paa særlig Indbydelse fra Oberst Clifford sammen med sin Korporal, Knud, havde cycled 2 Mil

i en kold, mørk Aften, og saa var der ikke et Lys i hele Oberstens Villa, og ingen svarede paa deres Bank.

Endnu en Gang gik de rundt om Huset for om muligt at opdage Tegn paa Liv i Villæen. Men ikke fra et eneste Vindue i hele Huset kom der en Lysstråle, kun Glasset paa det store Orkidédrivhus, der var omgivet af et Jerngitter, lyste graaligt gennem Mørket.

»Naa,« sagde Knud, »vi har vel saa taget Fejl af Datoen og er komne med en Dag, hvor Obersten er ude. Men —«

»Nej,« erklærede Erik, »jeg er ganske sikker paa, at det er i Dag. Vent et Øjeblik, jeg har Oberstens Brev her!«

Han tog et sammenfoldet Papir op af Lommen, rettede det ud og holdt det hen i Lyset af Cyclelygterne; der stod:

Villa Bleakmoor.

»Kære Erik; — jeg hører, at Tigresnes Patrulje mangler et Patruljelokale. Som du ved, interesserer jeg mig for Spejdersporten og skal gerne hjælpe jer, hvis det er muligt. Kom herud Klokken 7 næste Onsdag sammen med din Korporal, saa kan vi tale om Sagerne.«

Med Hilsen

W. Clifford

»Ja, det er meget underligt,« sagde Erik. »Vi var her præcis, men vor Velkomst var en Smule kølig. Vi har ringet og banket —«

»Men vi har ikke prøvet, om der var aabent.«

»Næ, ganske vist.«

Døren viste sig at være aaben. Erik blev lidt underligt til Mode herover, for han vidste, at Oberst Clifford sjældent var ude, og naar han var det, var der altid en hjemme, om ikke for andet saa for at passe paa de store Orkidéer. Og nu var Huset tomt, og Døren ikke laaset.

De gik forsigtigt frem i Mørket; Stilheden var ganske uhyggelig. Pludselig lød der oppe fra et rumme:

»Holdt!«

De standsede øjeblikkeligt. »Rør jer ikke af Stedet, I har to Revolvere rettet mod jer! Hvem er I?«

Var det Oberstens Stemme? og dog —

»Hører I, svar straks, hvem er I?«

»Erik og Knud fra Tigerpatruljen.«

»Er der ikke flere?«

»Nej.«

»Er I paa Cycle herhen?« »Ja, Hr. Oberst.« »Sæt saa Cyderne ind.« Det blev hurtigt gjort, og da Erik var kommet ind, lukkede han Døren og skød Slaaen for. Modtagelsen og Oberstens Ængstelse gav ham Indtryk af, at der var Fare paa Færde.

»Godt,« lød Stemmen oppe fra, »saa tør vi nok tænde igen.«

Et svagt Klik lød fra Kontakten, og i det elektriske Lys saa de Obersten staa paa Trappen sammen med sin tro Tjener John. Begge var bevæbnet med Revolvere.

»Spejdere,« sagde han, medens han gik ned ad Trappen til dem, »I maa undskylde min Maade at modtage jer paa; I vil forstaa den, naar I hører Grunden. Men lad os gaa ned i Biblioteket, og, John, lad os faa noget Kaffe ind, det har vist været en kold Tur paa Cycle.«

»Jeg lever i en stadig Frygt for et Angreb paa Villaaen her,« sagde Obersten, da de alle sad ved Kaffen i Biblioteket. »Hvis det kommer, vil det være et godt organiseret Angreb, og jeg er bange for, at det vil finde Sted i Nat.«

Min eneste Adspredelse, siden jeg jeg trak mig tilbage fra Tjenersten, er mine Orkidéer. I Drivhuset, der støder op til Villaaen, er der Blomster for over 200.000 Kr. Og i samme Drivhus er der en fin, purpurrød Art, som jeg selv har fremelsket, og som jeg har kaldt den »store Orchalia.« Hør Drengene,« afbrød han sig selv, »vil I ikke have mere Kaffe.«

»Nej, ellers Tak, Hr. Oberst.«

»Men før jeg gaar videre, tror jeg vi skal gaa ned i Drivhuset, saa kan I selv se paa Blomsterne.«

Fra Entreen gik der en Dør ind til en lang, fliselagt Gang, som for Enden var lukket med en svær, for-

sværligt laaset Dør. Da Døren blev lukket op, stod der en varm, duftende Strøm af Luft ud mod dem; Obersten drejede paa den elektriske Kontakt, og foran dem laa et helt Eventyrland af de pragtfuldeste Blomster i alle Farver.

Kapitel II.

Hvorledes Obersten blev advaret.

Orchidéer over det hele. De hang ned fra Loftet, stod i Karmene og paa Stativer og Gulv; et Væld af Farver, og Blomsterne sad paa Stilke som store, brogede Sommerfugle.

Men midt under Kuplen hang der i en nydelig Kurv af Sølvtraa den største og smukkeste af alle Blomsterne, purpurrød i Randene og blodrød dybere nede i Blomsten.

»Den store Orchalia,« sagde Obersten, ikke uden Stolthed, »Den skal paa den store Udstilling i Paris næste Uge. Der er udsat en Pris paa 50.000 Kr. for den smukkeste ny Art af Orchidéer.«

»Halvtreds Tusind Kroner!« gensagte Erik, »og De haaber at vinde Prisen, Oberst?«

»Jeg er sikker paa at vinde den — med mindre man —«

»Aah, det var derfor —«

»Ja. Jeg skal sige jer, det har staaet i Aviserne, at jeg vilde udstille i Aar, og der har været Fotografier i af denne Orchidé. Folk der interesserer sig for den, har været her og set den. Blandt dem var der en undersætsig, skulende Agent fra et hollandsk Firma, som faa Dage efter Besøget tilbød mig 60.000 for den store Orchalia!«

»Treds Tusinde,« sagde Erik; »det er jo Tusind mere end Prisen.«

»Forstaa du; dette Firma handler med Blomster, og vil naturligvis meget gerne vinde Prisen for Resklamens Skyld.«

»Aa, ja, men De vilde ikke sælge den?«

»Jeg sagde nej, og tænkte ikke mere over det, førend jeg sidste Uge fik dette advarende Brev fra en Ven i Amsterdam.«

Obersten tog et Brev op af sin Lomme og læste det:

»Kære Clifford — jeg hørte tilfældigt forleden, at Firmaet G^s og B^s har prøvet paa at købe din Orchalia, og at du har afslaaet dem. Hvis du virkelig sætter stor Pris paa den — hvad du begribeligvis gør — raader jeg dig instændigt til at passe godt paa den. Jeg ved, at det omtalte Firma er ganske uden Skrupler, naar det gælder Forretning, og jeg kan give dig et Eksempel.

De sælger foruden Blomster ogsaa Frugt, og for en Del Aar siden havde de nogle Ferskner, som var sikre paa at tage den udsatte Præmie. Deres eneste Konkurrent var en Handelsgartner, der levede i et lille Hus fire Mil herfra. De prøvede først paa at købe hans Ferskner, men han afslog ligesom du, at sælge.

Faa Dage efter var hans Hus omringet af bevæbnede Mænd, der trængte ind og bandt ham, hvorefter de stjal eller ødelagde Frugterne. Denne skandaløse Affære blev ganske vist ikke officielt sat i Forbindelse med Firmaet G^s og B^s, men nu har jeg givet dig en Advarsel.«

Obersten stak Brevet i Lommen.

»Og nu, Dreng«, tilføjede han, »forstår I vel Grunden til jeres Modtagelse. I Morgen rejser jeg til Paris og tager min Orchalia med. Saa hvis der er noget i min Vens Advarsel, maa — men hvad er der Knud?«

Knud stod med Haanden bag Øret og lyttede. »To Automobiler,« sagde han; »de kom inde fra Byen og standsede nær ved Indgangen.«

»Du maa have skarpe Ører! To,

sagde du?« »Jo, den ene standsede førend den anden.«

Obersten lagde sine Hænder fast paa Skuldrene af dem.

»Det kan være falsk Alarm, Dreng«, sagde han med dæmpet Stemme. »Men hvis ikke — hvis det skulde være en Begyndelsen til et fortvivlet Angreb, trænger jeg til jeres Hjælp. Kan jeg regne med den?«

»Javel, Oberst!« var Eriks hastige Svar. »Skal vi ikke stille os paa Vagt ved Vinduerne ovenpaa og —«

»John er der allerede,« sagde Obersten, »han har været der, siden han forlod os i Biblioteket. Han har skarpe Øjne og skal nok holde Udkig.

Kapitel III.

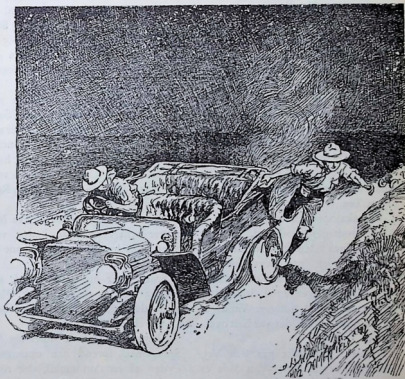
De uvurderlige Frø.

Da, der var laaset og slukket i Orkidèdrivhuset, skyndte de sig tilbage til Biblioteket, og uden at spille et Sekund tog Obersten to smaa Æsker frem af sit Pengeskab.

»Hver af dem«, forklarede han, indeholder et Frø af den store Orchalia. De er fra sidste Aars Blomstring og er de i eneste i Verden. Hvis Planten skulde blive ødelagt, maa disse Frø frelles for enhver Pris. Kender I Major Shaws Villa i Ud-kanten af Riverton?«

De nikkede bejaende.

»Godt; jeg betror jer disse Frø

Kom hurtigt; vi maa tilbage til Biblioteket. Jeg har et stort Arbejde til jer, Dreng — det største Arbejde bliver jert!«

og stoler paa, at I bringer dem frelst til Major Shaw endnu i Aften. Afvent saa der hans Instruktioner. Det er et stort Ansvar; disse Frø er i

Sandhed uvurderlige, eftersom intet Beløb kan erstatte dem. Vil I gøre dette for mig?»

»Vi skal gøre vort bedste, Oberst«, erklærede Erik djærvt.

»Ingen kan gøre mere. Jeg stoler paa jer. Hvis — halloj, der kommer John. Noget nyt?»

Tjeneren var styrtet ind i Værelset med Ængstelse malet i alle Træk.

»De kommer, Herre!« gispede han — »vi er ganske omringede. Jeg har været hele Vejen rundt for at selge saa først to mørke Skikkeiser krybe mellem Laurbætræerne og —«

»Det er godt!« afbrød hans Herre. »Spejdere, I kommer til at løbe Spidsrod. For deres egen Sikkerheds Skyld, vil de forhindre jer i at naa Byen. Saa det vil kræve baade Nerver og Beslutsomhed.«

Erik spændte sit Bælte strammere. »Har De ikke en Plan over Haven, Oberst?» var hans første Spørgsmaal.

Obersten havde taget en saadan frem, allerede inden han havde fuldstændt Spørgsmaalet. Spejderne studerede det nøjsagtige Kort med Opmærksomhed. De var begge flinke til Korttegnning, og Knud — der var ansat hos et Automobilfirma — var lidt af en Tegner.

»Bleakmoor« var helt omgivet af Træer undtagen mod Syd. Her var der, en Snes Alen fra Orchidehuset, nogle Kurver, der begyndte ved Havegitteret og fortsatte en to Hundrede Alen til en smal Sti. Disse Kurver angav et tidligere Vandløb, en dyb Sænkning, der var helt overgroet.

»Men I kan ikke gaa den Vej, Drengene, sagde han; »den Side er for usaat. Der er næppe en Busk.«

»Jeg ved det, Oberst«, indrømmede Erik, »og det er derfor jeg tænkte at gaa den Vej. Der er aabent, og derfor er Fjendens Kæde svagest dere.

»Ganske rigtigt«. Obersten nikkede anerkendende. »Bliv I enige om, hvad I vil gøre.«

Og efter en kort Raadslagning lod Erik sig hejse ned fra et Vindue paa Sydsiden og naaede Jorden i Skyggen af Orchidehuset. Begge Æskerne med de kostbare Frø var godt gemt under Blusen. Imidlertid var Knud kravlet ud gennem et Vindue paa Nordsiden; hans Arbejde var lige saa farligt; han skulde søge at tiltrække sig Fjendens Opmærksomhed.

Efter lang Venten hørte Erik en Mængde forvirrede Lyde fra den anden Side af Huset. To Pistolskud høstes kort efter hinanden.

Der lød et Raab, saa et til — saa Knuds Raab, som advarede han en Kammerat, der var tæt bag ham.

Dette sidste Trik var, et aftalt Signal til, at Erik skulde skynde sig til det gamle Vandløb. Han rejste sig med yderste Forsigtighed, og denne Forsigtighed reddede ham.

Sænkningen ved Vandløbet var lige overfor ham paa den anden Side Gærdet, og ud fra dette sneg der sig en Skikkelse. Det var en af Banditterne. Spektaklet havde trukket ham fra hans Post. Og da der lød nye Raab, styrtede han af Sted i den Retning.

Dette var Eriks Chance. Tre Minutter senere var han henne ved Stien. Saa hurtigt ned ad denne til Hovedvejen.

Frøene var nu i Sikkerhed, saa for saa vidt var det godt nok. Men vilde det lykkes Knud at fuldføre sit vovelige Løb?

Næppe havde Erik stillet sig det Spørgsmaal, førend han opfangede Lyden af en Automobil, der nærmede sig. Et Øjeblik efter kunde han se den. Knud var smuttet fra dem og havde taget den ene af deres Automobileer.

Bremserne hvinede, da han sagte

nede Farten, for at Erik kunde springe op, et Øjeblik efter var der fuld Fart paa igen.

Men den anden Vogn var efter dem, og det stod dem pinligt klart, at den var den hurtigste. Men videre gik det i rasende Fart.

Den første halve Mil koncentrerede Knud sig om at holde den paa stærkeste Fart; Eriks stadige Raab: »De naar os! — hurtigere du! — Hurtigere!« skyndede paa ham.

En lavtbygget Racer for forbi dem.

Men Knud rystede ikke paa Hænderne; stadig denne rasende Fart. Selv da han følte Erik famle ved hans Lomme, slap han ikke Vej og Vogn ad Syne.

»Knud!« hviskede Erik hurtigt, »jeg har lagt begge Frøene i din Lomme; tag du dem med til Major Shaw.«

Knud nikkede til Svar.

»Jeg skal narre de Fyre til at standse; jeg springer af nu! — Ikke sagte Farten — bare fremad. Paa Gensyn!«

Trods Faren for Vaabnene i Vognen bag og den stærke Fart, rejste Erik sig op, kravlede over den ene Side og sprang af i Farten.

Bremserne Hvinen bagude forstalte Knud, at een Gang til havde hans Ven narret dem. Fjendens Vogn var standset. Et hastigt Blik bagud for at forvisse sig om Eriks Sikkerhed og Knud satte atter fuld Fart paa.

Men Løbet var forbi. Vognen bagude optog atter Forfølgelsen, men opgav det snart, saa Knud var i Sikkerhed, da han endelig kørte ind i den Lyskegle, som Lampen over Major Shaws Indkørsel udsendte.

Et Øjeblik efter gjorde han stram Honnør for Majoren og overrakte de to Æsker.

»Det er Frøene fra Oberst Cliffs fords Orchalla«, forklarede han.

»Bleakmoor« er omringet. Jeg skulde aflevere disse til Dem og afvente Ordre».

Majoren satte sig pludseligt ned og brød ud i en Latter.

»Du godeste — har I virkelig gjort det?« stønnede han mellem Latteren. »Har I narret dem? Hvem skulde have troet det! Glimrende dul Brillant gjort, Spejderel!»

Under alt dette stod Knud og spekulerede over denne mærkværdige Modtagelse..

»Det er — det er en Spøg!« fik han endelig sagt. »Det var aftalt Spil, min Dreng. Vi vilde prøve om I havde Mod i Brystet. Det var ikke Banditter, det var Officerer fra Lejren!»

Kapitel IV.

Erik frelser den store Orchalia.

Da Majoren var kommet sig af sit Latteranfald, begyndte han at forklare.

Riverton er en Militær-By, og Byens Klub er meget søgt af baade afgaaede og aktive Officerer. Oberst Clifford var et velkendt og afholdt Medlem, men blev af og til drillet paa Grund af sin store Tiltro til Spejderbevægelsen.

»Det er en glimrende Ting«, havde han sagt, »de bliver sunde og kraftige. I Officerer skulde lade være med at smile af det; I kan simpelt hen ikke være det bekendt!»

»Ja, ja, Clifford, maaske du har Ret«, havde Major Shaw indrømmet; »men min Hovedindvending mod Spejderne er, at de faar Folk til at tro, at de er nogle Pokkers Ka'le. Sæt dem paa en alvorlig Prøve — saa skal du se!»

»Hvad mener du med en alvorlig Prøve?«

Major Shaw tænkte sig lidt om. »Jeg forudsætter for Eksempel, at din Villa var omringet af en virkelig

ondskabsfuld Bande — bevæbnede Fyre, forstaaer du, med Revolvere og skumle Hensigter — og at hele Husets Sikkerhed ahang af, at en slap igennem Kæden — tror du saa, du kunde finde et Par Spejdere, der var modige nok til at paatage sig det?«

»Sikkert!«

»Rent bortset fra Modet; tror du, du kunde finde nogen, der var dygtige nok til det?«

»Det kunde jeg ganske sikkert!« Saa havde Oberst Clifford foreslaaet sin Plan — en Plan, han havde faaet Ideen til af Brevet fra Amsterdams dam. Han skulde udvælge to Spejdere, og Officererne skulde være det

trygt Arrangementet af Belejringen. Men husk, at du maa overbevise disse Spejdere om, at der er virkelig Fare paa Færde. Og du maa lade Angriberne skyde med løst, for at sætte Kulør paa».

»Ja vær saa god, det maa I saamænd gerne«.

»Og een Ting endnu — du maa betro Spejderne et eller andet haandgribeligt. Og de har ikke vundet, førend de er kommet igennem Kæden og her til Byen og saa afleveret dette et eller andet til mig«.

»En skriftlig Meddelelse?«

»Ja, eller —«

»Eller — hvad?«

»Frøene fra din Orchalia!«

belejrende Parti, saa mange de havde Lyst til at være.

»Jeg selv skal ikke tage Del i det«, lo Major Shaw, »men overlad mig

»Godt«, erklærede han, »men paa een Betingelse. Efter dette Eksperiment skal I alle komme op til mig og spise til Aften. Og hvis Spej-

derne har vundet, skal I ikke alene indrømme det i deres Nærværelse, men I skal love at interessere jer for en Plan der er oppe om at skaffe Riverton Patruljen et Mødelokale.

»Og det«, sluttede Major Shaw (da han havde forklaret Knud alt dette) »gik vi naturligvis ind paa. Og nu tager vi af Sted til »Bleakmoor«. Da du kørte op foran Døren før, saa jeg for Resten, at det var min Vogn, du havde taget dig den Frihed at benytte! Ha! Ha! — Naa, saa af Sted!«

Men hvordan var det i Mellem-tiden gaaet Erik.

Efter et hurtigt Løb havde han faaet sine Forfølgere rystet af sig; de to, som var sprunget op i den anden Vogn, havde sat alt ind paa at indhente Flygtningene, men da de saa, at deres Forfølgelses- Arbejde var blevet fordoblet, opgav de det og kørte lige tilbage til »Bleakmoor«.

Men for Erik var Affæren stadig yderst farefuld; han vilde se at slippe tilbage til Oberst Clifford for at være ham til Hjælp.

»Jeg vil se, om jeg kan smutte samme Vej ind, som jeg kom ud«, tænkte han; »ned ad Stien og langs Vandløbet«.

Da han naaede Stien, drejede han derfor ned ad den; hver en Nerve var spændt. Til sin Overraskelse fandt han Stien spærret af den lavtbyg-

gede Racer-Automobil, der fór forbi dem paa Vejen før. Men der var ingen i Vognen.

Erik gik forsigtigt videre op langs Vandløbet. Der syntes ikke at være et Menneske. Han naaede Orchidehuset i Sikkerhed og lyttede. Han blev hurtigt klar over, at der var nogen derinde, ja kunde endog skelne et svagt Lyspunkt et Sted bag det tykke, mælkehvide Glas. Erik følte ved sig selv, at den, der gik dernede, havde ikke Ret til at være der.

Forsigtigt sneg han sig rundt om Huset, til han var overfor Indgangen. Til hans Overraskelse stod den paa vid Gab, og alt var fuldt oplyst. Ogsaa Biblioteket, hvorfra Oberstens Latter lød i Natten, var oplyst. Erik smuttede over Plænen, ind i Entreen og lukkede stille Døren. Til højre var Døren ind til den fliselagte Gang, der førte til Orchidehuset. Den stod paa Klem; Drengen lagde Øret til Aabningen. Der kom en listende hen ad Gangen imod ham.

Erik traadte et Skridt tilbage, stak sin Fløjte i Munden og ventede spændt. I næste Øjeblik fløj Døren op, og der, i fuld Belysning, stod en sværtbyget Mand med lave, buskede Bryn. Og i sin højre Arm bar han — den store Orchalia!

Fløjten lød øjeblikkelig, og Erik snappede Blomsten af den fremmedes Greb.

Slynglen, der var blevet ganske

overrasket, var betøvet sit Bytte, inden han til Fulde havde Opfattelsen af, hvad der var sket. Erik satte Planten fra sig, og i næste Sekund fór den fremmede paa ham.

Men Kampen varede kun kort, for Obersten, der var blevet urolig over Fløjtet, kom farende ned. Slyngelen, der saa, at det gjaldt hans egen Sikkerhed, slyngede Drengen fra sig og stak af. Lettet ved at se sin Orchalia frelst tænkte Obersten ikke paa at forfølge Slyngelen, der uantastet naaede sin Vogn og forsvandt ud i Mørket.

»Spejdere!« sagde Oberst Clifford, da de havde rejst sig fra Aftensbordet, »mine Gæster, ved jeg, har allerede hver for sig grebet Lejligheden til at lykønske jer til den Maade, hvorpaa i klarede den Prøve, I var sat paa. Jeg haaber de har faaet et lidt andet Syn paa Spejdersagen, og jeg tror ikke, der vil være videre Vanskelighed ved at skaffe det ønskede Patruljelokale.«

Som Oberstens senere indrømmede, havde han ikke tillagt Advarslen fra Amsterdam videre Betydning. Den virkelige Tyv var ganske roligt gaaet ind paa et Tidspunkt, hvor Huset var ubevogtet, havde dirket Døren til Orchidehuset op og vilde have været langt borte nu med Orchaliaen, hvis ikke Spejderne havde frelst Blomsten.

Med løse Patroner — og med skarpe.

Vi har haft en lille Felttjenesteværelse ude ved V—, hvor vi i det mest vidunderlige Efteraarsvejr sloges om Besiddelsen af en Bro.

Der laa et lille Fodfolksdetachment i Lejr umiddelbart ved Broen.

Det kom ikke Øvelsen ved, thi de er der for at passe paa, at ingen sprænger Broen i Luften, og de har skarpt i Geværerne. Der var en af dem, der stod Post paa Broen med opplantet Bajonet, men Resten af

dem opholdt sig ved to Telte, der laa ved Aaen og havde gamle æstverdige Træer med gulbrune Blade til Baggrund. En af dem var i Skjortærmer og var ved at slaa sig en Skilning med en halv Kam, som han dyppede i en Spand Vand. En anden sad i Teltaabningen med en Pibe i Munden og saa op paa en køn

Pige, der lænede sig ud ad et Gavl-vindue i et smukt, gammelt Bindingsværkshus, lige ved Broen...

Men min Opmærksomhed blev

.... en ældre, temmeligt svær Dame, der gav sig til at skælde ud

paa en Gang bortledt fra deres Idyl ved, at der var en ældre, temmeligt svær Dame, der gav sig til at skælde og smælde et Steds i en Have bagved: »De ved godt, De ikke maa komme her, »sagde hun«. Jeg vil ikke have Dem herinde, og jeg forlanger, at De øjeblikkeligt gaar ud. De kan hilse Deres overordnede og sige, jeg har sagt det, jeg vil ikke finde mig i det.«

Det var i et meget kritisk Øjeblik dette skete, for Fjenden begyndte netop at storme frem imod Broen, og den vrede Dame maatte høre sin Stemme ganske betydeligt for at overdøve det Uvejr af knitrende Geværild, som i denne Anledning knaldede løs fra hendes Havegårde.

I en Haandevending var Broen i Fjendens Besiddelse, men om det var Fjendens bedre moralske Ret til

Broen eller Damens til Havegårdet, der havde gjort det af med Forsvarets Modstand, lader sig forøvrigt vanskeligt sige — især da den eneste, der kunde have udtalt sig om det, den overordnede, havde foretrukket at blive, hvor han var, til Uvejret var drevet over — men grundigt deprimerede maa Forsvarerne have været, thi over Halvdelen af dem lod sig kort efter omringe og tage i en Skyttegrav et lille Stykke paa den anden Side Haven.

Dette var Skydning med løst Krudt.

Men vi skyder ogsaa med skarpt. Under saadanne Forhold anses det for hensigtsmæssigt at lade det ene Parti være af Pap. Der er forskellige Fordele ved dette.

En lang Række staaende sorte Papfigurer giver saaledes Folkene et udmærket Begreb om, hvilken smuk Retning der kan være i en Skytte-

naar de engang kommer saa vidt, at de skal ud og tælle de Huller, de har skudt i disse, vil der forsaabentlig foresvæve dem noget om, at det kan have sin Betydning at dække sig noget bedre end disse Herrer gør det. Og saa er der endelig den store Ting ved disse Gentlemen, at de med en ligefrem engleagtig Elskværdighed kan lade være med at skyde igen, og det ligemeget hvor meget Bly man saa kyler dem i Hovedet. Vi er ikke Beundrere af denne Egenskab, men vi er saa tarvelige at benytte os af den.

Der er noget, der hedder Patrouilles skydning, og det er noget af det guddommeligste, der eksisterer.

Det gaar f. Eks. for sig paa den Maade, at en Patrouille paa ti Mand faar Ordre til at tage Stilling paa en bestemt Bakke og sørge for, at der ikke uforvarende i Flanken paa Es-

... der viser sig to sorte Ryttere paa stejlede Heste.

kæde. Det samme Skønhedsindtryk faar de ved at betragte en Række af de smaa Papskiver, der forestiller Folk, der ligger ned og skyder, og

kadronen optræder Folk, der kan tænkes at ville genere denne.

Naar den har ligget lidt, viser der sig f. Eks. ude i en 600 Meters Af-

stand to sorte Ryttere paa stejlede Heste. Føreren for Patrouillen, der helst skal være en Mand en med Smule Fantasi, forestiller sig nu levende, at dette er henimod tyve fjendtlige Ryttere, og da han ikke er i Tvivl om deres lave Hensigter, betænker han sig ikke paa at nævne et Tal og aabne Ilden paa dem fra alle sine ti Geværer.

Naar der er gaaet et halvt Minut, vil han paa en Gang se, at Hestene er som sunkne i Jorden, men da han samtidig faar Øje paa ti sorte Asner, der til Fods styrter frem imod ham, alt hvad de kan og omtrøt, hvor de andre forsvandt, vil han rimeligvis tænke sig noget i Retning af, at det er de samme Fyre han har overfor sig, og at deres Hensigter ikke er blevne Spor bedre. Han vil behandle dem nøjagtigt i Overensstemmelse hermed, og han vil have saa travlt med det, at han i det højeste vil faa Tid til at sige: hold lidt højere eller: hold lidt lavere, alt eftersom han ser sine Projektiler slaa Støvet op foran eller bagved Maalet.

Naar han saa et lille Øjeblik efter ser Skiverne forsvinde i Jorden

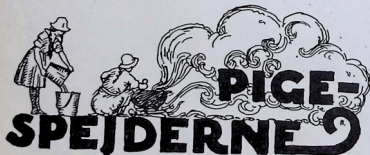
paa samme gaadefulde Maade som før, og de samme Labaner kommer kravlede op og giver sig til at pege paa ham med deres Papskydere over en Bakkekam, ikke 400 Meter borte, uden at saa meget som en eneste af dem synes at være falden — saa vil han blive alvorligt gal i Hovedet og sige: Nej — nu skal det være Løgn. Han vil kommandere: Hold inde! til sine Folk, han vil bede dem rette deres Viser til 400! han vil indtrængende henstille til dem, at de tager ordentlig Sigte og hver tager sig af sin Mand, og saa vil han roligt og sindigt aabne Ilden paa dem igen. Han vil følge sine Projektilers Flugt ud imod Maalet som en Skinsyg følger sin Elskedes Blikke, og er Skiverne af den Slags, som falder, naar de bliver ramt, vil Hjerter af Henrykkelse hoppe i Livet paa ham, hver Gang han ser en af dem forsvinde.

Alt for tidligt — ak, kun altfor tidligt opdager han, at de skallede ti Patroner pr. Gevær, er sluppet op, og at Skydningen maa indstilles. Fra det Øjeblik, han trækker sig tilbage fra Stillingen, han han hverken Rist eller Ro, før Markerne er

vendt tilbage efter at have optalt hans Træffere. Han modtager bleg Budskabet om, at der ikke var Træffere i Rytterskiverne, (han har bedømt Afstanden til 800 Meter, mens den var 600), at der kun er 3 trufne Figurer i den løbende Række og 5 i den sidste, men han slaar sig til Taals med, at den anden og den tredje og fjerde Patrouille ikke har skudt endnu, og at de er i Stand til at gøre det endnu daarligere, og disse rykker paa deres Side efter Tur op i Stillingen, hvor Øvelsen gentages, fast besluttede paa at gøre det bedre end de andre, tillidsfuldt overbeviste om, at de om ikke andet kan gøre det bedre end denne elendige 1. Patrouille.

Saaledes er det i al sin Simpelhed; ogsaa dette Surrogat for Krig har sin Charme, men naturligvis forringer det Spændingen noget, at disse Folk ikke kan bevæges til at skyde igen. De minder mig om en vis Nation, som ganske vist ikke er uden Stothed, men som ikke desto mindre ikke kan blive gal i Hovedet over noget som helst.

Scout.

Besøg hos de svenske Flickscouter i Lejren ved Sødertuna 1916
fra 29/6 til 5/7.

Da de svenske Flickscoutechefer i Paasken var vore Gæster, blev vi Danske inviterede til Genbesøg i

den svenske Instruktionslejr for Førere, der skulde finde Sted i Slutningen af Juni.

Jeg tænkte mig straks, at her var en god Lejlighed til at studere Spejdersager; de Svenske har nemlig et langt større Korps, end vi, og er langt bedre organiserede, ligeledes er alle Prøver og Grader langt strengere end hos os.

Jeg medtog min Stabschef Frk. Ryder for at have en til at tale om Sagerne med. Vor Udrustning var selvfølgelig helt feltmæssig, Sovespose og lign.

Den 28' Juni rejste vi med Nats toget og ankom den 29' Kl. 8 Morg. gen til Gæsta Station, hvor vi blev afhentede i Vogn af vore Værter.

Vi, og samtlige Spejdere var indkvarterede i Hr. Kammerherre von Eckermanns Herregaard.

Paa Havearbejde.

Dagens Inddeling var i de 3 Uger, Lejren varede, følgende:

Reveille	Kl. 6,45
Parade	» 8,15
Gymnastik	» 8,15—9,30
Frokost	» 9,30—10,00
Øvelser	» 10,00—1,00
Badning	» 1,00—2,30
Middag	» 2,45
Øvelser	» 3,45—6,15
Aftensmad	» 6,30
Retraite	» 9,00
Aftenbøn	» 10,00

Ved Paraden højstes Flaget paa Taarnet; der blev afsunget et Par Salmer, hvorefter Frk. Isanck talte.

I Dagens Løb var der Badning i Søen fra et lille Chateau med Taarn, lidt i Lighed med Langelinie-pavillonen.

Spejderne har en helt anden Sort Tjeneste end hos os; det er væsentligst Signalerne. De 4 Patrouiller øvedes skiftevis og signalerede da i Takt, hvad der for Resten ser meget flot ud. Der benyttes baade Semafors og Morsesystem (over Distancer af 1800 m.), og de dygtigste Spejdere kan afsende 120 Bogstaver i Minuttet. Det længste Ord, som jeg saa blive signaleret med Morse, var: Kungligforstaltivgrenadierregi-

smentsbeværingsmunderingskostnads-forslaglætningsmännana. Det er fundet i en militær Haandbog.

Endvidere Kortlæsning og Knob. Knobene skulde slaas med tilbundne Øjne, og Spejderne skal til 1ste Klasse kunde 20 Stik og Knob.

En morsom Øvelse var mundtlig Melding: Løb med Rapport, — læst op 3 Gange — ad 5 km. ukendt Vej; det gælder om at huske den, komme først tilbage og aflevere den skriftlig og fejlfri til Lederen; det er en forbløffende Øvelse, Spejderne har heri.

Ogsaa til Sanitetøvelser er de flinke. De har kun haft deres egne Ledere til at undervise sig, og dog var det en enestaaende fin Præstation; ikke en Fejl; og hvad der var særlig morsomt at se, var Børnenes egne, smaa Snedigheder, f. Eks.: en, der skulde forbinde en brækket Overarm, brugte Toppen af en Kaks kelovn til at holde Bruddelene fra hinanden.

Som Helhed har mit Ophold hos de svenske Kammerater været i alle Maader interessant og lærerigt.

Hele Maaden, Sagen gribes an paa i Sverige, er fyldt med langt større Alvor, end vi her hjemme kender til. Alle Prøver til de forskellige Klasser er meget vanskelige end vore; enhver Prøve skal ske i Overværelse af særlige Kontrollanter, og Prøverne til Duelighedstegnene skal tages om hvert tredje Aar for stadig at gælde.

De paa Kursus værende Ledere maatte tage alle Klasser om i de 3 Uger, de var i Lejren. Alle svenske Ledere skal være 1ste Klasse, den eneste Lempelse, de har, er, at de kan tage alle Grader i eet Træk.

Terrainøvelserne som vore bruges saa godt som aldrig: Spejderne vil hellere have strængt Arbejde og Øvelser som de her nævnte. Husligt Arbejde lægges der stærkt Vægt paa. Det var nydeligt at se Køkkenholdet i deres hvide Forklæder og med hvide Tørklæder paa Hovedet, naar de gik og vartede deres Kammerater op ved Maaltiderne eller gjorde Spisegrejrene rene efter dem.

Den 4/1 forlod vi vore svenske Kammerater, meget kede af, at de fornøjelige og lærerige Dage var slut.

Under vort Ophold i Lejren oversatte, Frk. Broberg Frk. Ryder og mig det svenske Flickscouters Ærsetegn.

Agnete Brockenhuus-Schack.

Efter en Divisionsovelse i September.

Anbefal Bladet til dine Kammerater!

I DRIFT I DET ARKTISKE OCEAN

MIN UBEHAGELIGSTE OPLEVELSE

AF MAJOR F. G. JACKSON

Den Oplevelse, som jeg her fortæller om, hændte i Juli 1895, da jeg sammen med fem andre Medlemmer af Jackson-Harmsworth Polar Ekspedition udforskede Kysten langs Franz Josefs Land i en Hvalbaad, der hørte til vor Basis i Franz Josefs Land.

Dengang kendte man kun lidt til dette nyopdagede Land. Kun enkelte af dets sydlige Kyster var blevet kortlagt i store Træk; og man troede, eller i det mindste haabede, at det

Søfugle, som kommer for at bygge Rede.

Hele det Indre er dækket med en Skorpe af Is, hvorfra Gletschere udgaa i alle Retninger mod Havet. Dette gør det overordentlig farligt at sejle langs Kysten, for Isvæggene hæver sig næsten overalt en 50-60 Fod lodret over Havet, saa at der kan gaa lang Tid, inden man naar et Sted, hvor man kan lande eller søge Læ for daarligt Vejr, der kommer og pludseligt.

en Maanedes regulær Ration og desuden af 140 Pund forskelligt til Depot; hvis der skulde hælde noget. Jeg medtog ogsaa en 14 Fod lang Lærredsbaad paa Slæbetov til at efterlade i Depotet; det kunde jo ske, vi mistede Hvalbaaden.

Dagen før vi startede, skød jeg tredive Storlommer (Søfugle), som vi tog med.

I Begyndelsen af Rejsen skete der intet særligt. Vi landede ved alle Næs, — de første Landinger paa disse

var et Landomraade af betydelig Størrelse, som muligvis strakte sig til selve Polen.

Jeg fandt imidlertid, at det bestod af en Del forholdsvis smaa Øer, som om Vinteren var forbundne med Is.

Det er vanskeligt at forestille sig et mere øde og uvenligt Land. Besboere var der naturligvis ingen af, og de væsentligste Landdyr er Isbjørne, af hvilke vi dræbte adskillige til Føde. Der er ogsaa Sæler og Hvalrosser og, om Sommeren, utallige

Vor Opgave var at sejle og ro saa hurtigt som muligt mod Vest langs Kysten i de faa Uger, Havet er aabent Vand, og som er de eneste, der gør en Sejlads mulig.

Skulde der være nogle af jer, Dreng, der forstaar jer paa Sejlbaade, vil jeg nævne, at vor kravelbyggede Hvalbaad, rigget med Mast, var 25 Fod og 6 Tommer lang, 5 Fod og 7 Tommer bred og uden Dæk.

Vi startede med syv Aarer, et Isanker og Proviant. Denne bestod af

Steder saalænge Jorden har eksisteret — lagde en Beretning og et engelsk Flag paa hvert, samt kortlagde Kysten omhyggeligt. Det var midt i den arktiske Sommer, Solen var bestandig over Horisonten; der var ingen Nat.

Indlandsisen smeltede, og Drøenene fra Isbræernes Kælving lød uophørligt; den eneste Lyd i denne livløse Stillehed.

Vi sov i vor Baad, liggende over Tofterne indhyllet i vore Skind. Pladsen var ret knap til os seks, og

vi maa sikkert have lignet Sardiner i en Daase.

Een Fare havde vi bestandig at vogte os for, og det var Faren for at blive fanget i Pakisen, som laa udenfor Kysten og bølgede frem og tilbage med Vind og Tidevand. Flere Gange undslap vi kun med Nød og Næppe, og een Gang blev vi fanget.

Floden stod pludselig ind i den Bugt, hvor vi var, og bragte Havisen med. Vi roede som gale for at komme klar, men Pakisen ramte vor Baad paa Bredsiden, saa at vi var i yderste Fare for at blive knust.

Til alt Held løb en Isflage ind under Baaden og løftede Forstavnen op over Vandet, ellers var vi uværgeligt blev knust som et Æg. Vi troede imidlertid, den var ødelagt, og begyndte at bringe vor Proviant og Sager ud paa en Isflage, da vi ventede, Baaden vilde synke, naar Isen drev ud igen.

Da vi havde fjernet vore Sager, underkastede vi den en nøjere Eftertersyn og fandt, at Baaden var sluppet godt fra det, naar undtages en Del Lækker i Sammenføjningerne. Med Isen hvirvlende omkring os fik vi Baaden løs.

Saa begyndte vi igen at ro af alle Kræfter for at undgaa Hovedmængden af Isen, som kom rask ned mod os. En Gentagelse af det fra før vilde have betydet Døden for os alle.

Men til Trods for vore Anstrengelser gik det kun langsomt fremad paa Grund af Baadens store Last, der var blevet forøget med en Hvalros, jeg havde skudt, og som slæbte i et Tov agter.

Naturligvis kunde vi lade den drive væk, men da vi havde haardt Brug for Proviant, besluttede jeg mig til ikke at gøre det, med mindre det kunde redde Baaden og vort Liv.

Det var et Kapløb mellem os og Isen. Ikke desto mindre vandt vi til-

sidst efter omtrent to Timers kraftig Roning. Det havde været et farlig Hændelse, men var intet imod, hvad der skulde komme.

Vi blev nemlig overrasket af Storm, medens vi arbejdede os frem langs en Kyst med Isbræer, der stod skraat ud over Vandet. Landing var umulig. Da Stormen brød løs, vendte vi straks om i Haab om at naa et Næs, som vi havde passeret for et Par Timer siden, hvor vi kunde lande.

Men Stormen tiltog saa hurtigt at Skumsprøjtet stod ind over os, og vi tog Søer ind over den luv Ræling. Vi var gennemblødt til Skindet af det iskolde Vand, og for at øge Faren begyndte Sneen at falde tæt og skjule Landet for os.

Det saa nu alvorligt ud for os. Der var ikke andet at gøre end at prøve paa at overnatte ude.

Vi lavede et Flydeanker af tre Aarer, hvortil vi bandt Isankeret med omtrent tyve Favne Reb. Saaledes holdt vi Stævnen mod Søerne.

Hele Natten truede Bølgerne hvert Øjeblik med at sluges os: De hævede sig som Bjerge over vore Hoveder, og hver af dem syntes stor nok til at æde os. Kun ved ustandseligt at øse, holdt vi Baaden flydende.

Den næste Dag bedrede Vejret sig ikke det mindste. Tre eller fire Gange løb Baaden næsten helt fuld, og hen ad Klokken fire om Eftermiddagen satte en Isflage vort Anker i Drift.

Dette var i Sandhed en alvorlig Ting, for Baaden blev derved endnu vanskeligere at styre, og alt ahang af, om vi formaade at holde Stævnen mod Bølgerne. Men ved hele Tiden at arbejde med en Aare ved Forstavnen — hver tog sin Tørn — og rigge en Klyver agter for Masten for at støtte, holdt vi den gaaende, men vi laa lavt og tog Søer ind over begge Rælinger, naar vi skar gennem en Bølge.

Den anden Nat kom.

Sne og Slud faldt ustandseligt, og Land var ikke at se. Vi var ved at blive udmattede paa Grund af de gennemblødte Klæder, Kulden og Mangel paa Mad og Søvn, men vi vidste, at sløjede vi af i vore Anstrengelser, var det Døden.

For at lette Baaden kastede vi alt, hvad vi kunde undvære, over Bord. Men endnu en Ulykke ramte os. Vor Rorpind blev revet væk, og vi maatte lave os en anden af en Hørpunstav. Vi sølte alle, at Chancen for at redde Livet efterhaanden blev mindre og mindre.

En af de andre og jeg aad to Søfugle raa, som jeg havde skudt. De andre kunde jeg ikke faa til at deltage i dette primitive Maaltid.

Til sidst, da det hele saa sortest ud, holdt Stormen pludseligt op; det klarede op i Horisonten, saa at vi kunde se Land en fyrretyve Sømil mod Læ. Her var en Chance for at klare den; hurtigt satte vi alle Sejl til og stod ind mod Land.

Drivis var nu vor største Fare, men ved at holde stadigt Udkig, undgik vi den, og efter seks Timers Sejlads løb vi vor nu temmeligt medtagne Baad paa Land paa en smal, skraaende Strandbred mellem en Mængde Is.

Vi havde ikke sovet og praktisk talt intet spist i tre Døgn, i hvilke vi havde arbejdet uafbrudt med Øser, kar og Aarer, og vi var gennemblødt til Skindet. Det var rasende koldt.

Vi var meget udmattede, og et Par Stykker var ved at falde sammen. Men Hvile og Føde bragte dem snart paa Fode igen; vi reparerede Baaden og forstattede ved dens Hjælp videre op og atter tilbage til vor Hytte. Det var en resultatrig Rejse; vi opdagede nye Landstrækninger og gjorde værdifulde Samlinger af alle Slags.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14

Korpsadj. træffes paa Kontoret kl. 4 1/2-6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Sospejder-Divisionen.

Sospejderne: Rekrutskolen er afsluttet med Præsentation for Divisionschefen; der er formeret to Fartøjsbesætninger (Troppe). En paatænkt Agitationstur til Søekøbstæderne opgi- vet paa Grund af Mangel paa Materiel. Flere Øvelser og Ture (af indtil 6 Dages Varighed) er afholdt i Sundet.

27. August deltog Divisionen i Sejlklubben »Sundet«s Jubilæums Kapsejls med »Scout I«, der kom ind som Nr. 2 i første Løb; ved Handicapningen blev Fartøjet dog sat ned til Nr. 3.

Lyngby-Divisionen.

I Lyngby Trop: Troppens Lejr var ved Sæby paa en Plads ned mod Kattegat, tilhørende Hr. Stamhus- besidder Arenfeldt. Lejren varede fra 9-21 Juli og lededes af cand. pharm. Bonde. En Del af 1. og 2. Klasses Prøver blev afsluttet, og en Aften blev der arrangeret Opvisning for et talrigt Publikum.

Lyngby Divisionen afholdt i Dagene fra 10-18 Juli Sommerlejr ved Jægerspris. Spejderen Antal var 64 rekrutterede fra 1 Charlottenlund og 1 Gentofte Troppe. Lejren lededes af Troppførerne I. Munck, Chlund. og Franz Bruun, Gentofte.

Hellerup-Divisionen.

En Del af Troppene var paa Vandreløjr i Lapland, mens andre laa i Lejr ved det af Divisionen byggede Blokhus paa Korpsets Grund ved

»Strømfors«. (Tilladelse til at benytte Lejrplads og Blokhuset erhverves paa Kontoret). Troppene har lavet en større Tropskærre som trækkes af Cyclister.

Endvidere er Uddannelsen til Mobiliseringsspejdere I og II paabegyndt.

Frederiksborg-Divisionen.

Hornbæk og Helsingør Trophavde i Begyndelsen af Ferien Lejr ved henholdsvis Hornbæk og Gilleleje; de varede 8-14 Dage og havde forholdsvis mange Deltagere.

Divisionens Sommerlejr laa ligesom tidligere i Udsholt ved Raageleje og varede fra 1-9 August. Lejrkommandant Axel Eskildsen, Tropsfører, Rungsted. Nogle og tyve Spejdere deltog.

4 Førere fra Hillerød har været paa Cycle-Vandreløjr i Jylland og Sydfyen.

Sydsjællands-Division.

Ringsted: Sammen med en Patrulje fra Glumsø og en Patr. fra Sorø har Ringsted Troppen ligget i en to Dages Lejr udenfor Glumsø. Endvidere afholdtes en tre Dages Sommerlejr med 25 Spejdere i St. Bøgeskov, hvor der blev foretaget Udflygter og Øvelser i Omegnen. Troppen har holdt Øvelse hver Søndag.

Bornholms-Division.

I Rønne Trop: I Sommerens Løb er der afholdt Øvelser i Afstandsbedømmelse, March, Kortlæsning, Signalering etc. Den 8/7 var Trop-

pen paa en 6 Dages Cycletur Bornholm rundt. Det var en Vandreløjr fra Rønne-Jons Kapel-Hammeren-Rø-Nexø-Rønne. Fra 11/8-13/8 var der Øvelse og Lejr ved Troppens faste Lejrplads; den 16/8 blev Troppen inspiceret af Spejderchefen, den 24/8 af Divisionschefen. Troppen har begyndt Træningen til Mobiliseringspejdere.

Nørre- og midtjydske-Division.

8-14 Juli samledes Patruljer fra alle Jyllands Troppe i Lejr i Omegnen af Bjerringbro, Viborg, under Ledelse af Pmtl. Gredsted. Korpsraadets Formand, Grev Brockenhuus Schack aflagde Besøg i Lejren.

Randers Trop: 20 Mand deltog i Lejren ved Viborg, herfra cycledes en mindre Patr. nord paa langs Vestkysten til Lønstrup og Skagen. En anden Patrulje gennemkrydsede Djursland og endte paa Grenaa Strand. Resten af Troppen slog sig ned i Trophuset 7 km. fra Randers.

Hjørring Trop: Troppen laa i Lejr ved Lønstrup i 6 Dage og var Gensstand for mange Badegæsters Interesse.

Sydjydske-Division.

I Ribe Trop: Efter Hællerupernes Besøg i Ribe dannedes en Trop paa 7 Mand, og nu er Troppens Størrelse 26 Spejdere. Før Sommerferien afholdtes en Lejr paa nogle Dage. 2. og 3. Septbr. laa Patr. Nr. 2 i Lejr, og 16. og 17. Sept. blev der afholdt Tropslejr, hvor alle deltog.

I Esbjerg Trop: Der holdes Patruljemøder en Gang om Ugen og Tropsmøder to Gange om Maanedene. I Sommerferien var der en fem Dages Lejr ved Foldingbro med Udflygter til Tirsuldestenen, Askov og Skibe-lund Krat. Troppen har for Tiden ingen Tropsfører.

I Wamdrup Trop: Troppen er oprettet den 18 Maj 1916 og tæller nu 3 Patruljer med tilsammen 20 Spej-

dere. Troppens Arbejde er næstmest gaaet ud paa at bibringe Spejderne den alm. Spejderuddannelse. Langerer er endnu ikke foretaget.

Dansk Vestindien.

1 Skt. Thomas Trop: Fhv. Tropsfører

ved 6 By Trop, Poul Thomsen har for nogen Tid siden startet en Spejdertrop paa Skt. Thomas. Spejderne er dels hvide, dels Kreolere. Troppen er saa vidt, at samtlige Spejdere kan tage Rekrutprøven.

2 Skt. Thomas Trop: Under Troppes fører Frk. Riemann er der dannet en Pigespejdertrop. Der er begyndt med en Patulje, som senere skal være Førere, naar Troppen aabnes for Tilgang af flere Spejdere.

Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere.

Enhver har sin Kæphest, og den, der samler paa Frimærker, en Philateli, er ikke daarlig stedt.

Man kan have overordentlig stor Glæde og Fornøjelse af sin Frimærkesamling, vel at mærke, naar man samler paa den rigtige Maade.

Man maa først være klar over, hvad man vil samle paa, enten egentlige Frimærker eller Hedsager d. v. s. Brevkort, Couverter, Korsbaand og lign. alle forsynede med paatrykt Værdistempel. Enhver maa begrænse sig, og derfor vil jeg tilraade, at man udelukkende holder sig til de egentlige Frimærker, og vil man endelig ogsaa medtage eller udelukkende samle paa Hedsager, maa man endelig ikke gøre sig skyldig i en Fejl, som navnlig blev begaaet af Samlere for en Snes Aar siden. Da de gerne vilde have Plads til alt i et mindre Album, klippede de Værdistemplerne ud af Brevkort og Korsbaand og satte dem saa ind i deres Album. Paa denne Maade er værdifulde Hedsager blevet fuldstændigt værdiløse; vil man derfor endelig samle paa Hedsager, maa man tage det hele med, derfor »Hedsager«.

Man skal endvidere i sin Samling udelukke Stempelmarker, Telegrafmarker og lign, der er Frimærker uvedkommende, men kun holde sig til de egentlige Frimærker, og der er nok endda. Den lige udkomne engelske Katalog: »The Standard Catalogue of Postage Stamps«, indehol-

der saaledes 28591 Katalognumre, og det skønt at Katalogen ikke tager Hensyn til Tak, Vandmærke, Paatryk og Farvenuancer.

For mange vil dette Antal være for stort, og mange vil endvidere gennem særlige Interesser og Forbindelser komme ind paa udelukkende eller hovedsageligt at samle paa Mærker fra en snævrere Gruppe af Lande eller blot et enkelt Land, ja der findes Samlere, der kun samler paa nogle enkelte Serier, ja endog paa et enkelt Mærke, idet de saa til Gengæld fordyber sig saa meget desto mere i det og tager saa Hensyn til de mindste Detaljer og Nuancer, og saaledes vil der selv for disse Samlere være et rigt Felt i Philatelen.

Bør man nu samle paa Mærker fra alle Lande, eller er det mere hensigtsmæssigt kun at samle paa et enkelt Land? Og hertil vil jeg sige, at Begyndere og yngre Samlere bør anlægge en Generalsamling, en Samling indeholdende Mærker fra alle Lande. En Specialsamling, der som Navnet allerede viser, fordrer en Specialist, er meget vanskelig at faa noget

godt og interessant ud af og maa paa det bestemteste fraraades. Først gennem aarelange Studier, drevet af særlige Interesser kan en Generalsamler, idet hans Opmærksomhed fæstes paa et bestemt Punkt, blive mere og mere drevet over til at blive Specialsamler.

Enhver Samler bør endvidere skyldethvert Mærke, der er defekt, hvad enten det mangler et Hjørne, har en Flænge, har »Mavepine« d. v. s. tyndt paa Midten, tilfædet eller tilsmusket. Man bør være meget streng i Valget af sine Mærker og ikke engang tage et Mærke, der mangler en Tak, selv om det er sjældent, og det ellers vilde have været en Pryd for Samlingen, vil det kun bidrage til at ødelægge Virkningen og blive en Kilde til Ærgrelse.

Naar man først er blevet klar over, hvad man vil samle paa, rejser der sig Spørgsmaalet, hvorledes Samlingen nærmere skal behandles, for at man selv kan faa Udbytte og Glæde af den.

Dette Spørgsmaal skal jeg særlig behandle i de følgende Numre.

Franco Bollo

Krigen er snart forbi!

De sikrer Dem selv og Deres Børn den bedste Erindring om Krigen, ved at købe de Reklamepakker af Krigsfrimærker, som vi har sammensat paa den mest fordelagtige Maade, og som indeholder lidt af alt, i. Eks.:

80 forskellige officielle Krigsfrimærker, som er udgivet af Staterne, og udelukkende er Frankeringsmidler, sælger vi for Tiden for kun 1 Kr. for udsøgte Eksemplarer.

60 forskellige, som særlig kan anbefales Begyndere, for kun 3 Kr. 100 forskellige Krigsfrimærker, hvoriblandt en Del sjældne Mærker, kan sælges for 20 Kr.

FRIMÆRKEHØRSN, København, Klosterstræde 3 (Bak Nr. 5). Telef. 6117

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE

»Sting«.

Noget af det ubehageligste, der kan ske, naar du løber, er, at du faar »Sting i Siden«.

Hosstaende Tegning viser en nem og hurtig Maade at blive det kvit.

Sæt dig ned, som vist her; sæt Hænderne i Hofterne med Tommel-

Haand paa Gærdet og svinget højre Ben først over. Resultatet er, at han omtrent vender Ryggen til den Ret-

ning, hvori han løber, i det Øjeblik han naar Jorden.

Spejderen derimod husker Reglen: »Samme Arm og Ben«. Venstre Haand paa Gærdet, venstre Ben først over, og han har straks Front fremad.

fingrene bag ud og giv dig til at gaa i denne værdige Stilling.

Naar du har gaaet et Par Meter, kan du rejse dig op, og Smerten er holdt op.

Samme Arm og Ben.

Næsten alt kan gøres baade rigtigt og forkert.

Den forkerte Maade at springe over et Gærde paa er vist tilvenstre i Figuren. Drengen har lagt venstre

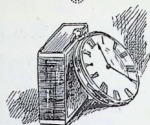
Aaregaffel.

Aaregafflerne til Baade i det nordlige Norge og Sverige er ikke som

vore af Metal. De bestaar, som Tegningen viser, af en Find og en Ring

af tykt Reb. Undertiden er den af Birketræ (Hassel kan ogsaa bruges), der først er vredet for at blive smidigt. En saadan Aaretold er nem at lave, skulde du miste en. Jeg har selv i Lapland brugt min Grydeske til »Aaregaffel«.

Et Urstativ.

Som du ser paa Fig. er det eneste, du behøver, en Tændstikæske. Aabn Æsken en Smule, stik Urringen ned og luk Æsken til igen.

Husk at stille Uret saaledes, at ikke Morgenlyset forhindrer dig i at se, hvad Klokken er.

Brød paa Lapmaner.

Tag noget Mel (Byg eller Hvæde) og ælt det i Vand, til det er som Blaaler; det maa ikke klæbe ved Fingrene. Naar du saa derefter presser det fladt som en Pandekage, er det parat til at bages.

Har du en temmelig flad Sten, saa stil den ved Baalet, og naar den er varm, smækker du Dejgen paa. Den bager da paa den Side mod Ilden, og naar denne Side er tør vendes Kagen om. Naar du har gjort det et Par Gange, er Brødet færdigt. Er der ingen store Sten, kan du bruge en Fand, men der maa intet Fedt

være på. Vær ikke bleg af, at Brødet er lidt brændt paa Ydersiderne, saadan er Lapbrød ogsaa.

Hvorledes man kravler op i en Baad.

Den forkerte Maade.

Du hænger ved den ene Side og prøver at kravle op. Dine Ben flyder Ind under Baaden, som rimeligvis kæntrer.

Den rigtige Maade.

Swøm hen til en af Stævnene og hal dig op der, medens du stadig svømmer med Benene.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Hvad enhver Spejder bør vide!

At Regnfrakker, Vindjakker, Matrosdragter, Stortrøjer de lige fra Krigsskuepladsen hjemkomne samt Militære Lommelygter med Hellestens Element

købes bedst og billigst i

Spejderkorpsets Depot, Nørregade 14

Telefon 3186

GARDINER

Møbelpolstrer **CHR. ANDERSEN** Dekorator
Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8

Tlf. Hørup 334

On parls français

STØVSUGNING

Danseundervisningen

begynder 1ste Oktober
HELLERUP GYMNASIUM
Ene timer - Ungdomskole - Voksenhold
FANNY COHN
Træffes 6-7. Telf. Hørup 238

ELIS MELLERUP

Strandvej 159. Telf. Hørup 759

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff. - Herwitz & Kattentid.
A. M. Hirschsprung & Sønnen m. s.

Martin Hansen

Uhr- & Optisk
Etablissement,
Strandvejen 169 (overfor Sporvogns-Bemsest)
Telefon Hørup 1189 y.

HELLERUP BOGTRYKKERI

(Indehaver: JOHAN HENRIKSEN)

HELLERUPVEJ (gennem Porten) Nr. 8 TELF. HØRUP. 344

ETABLERET 1901 - BEKVEM SPORVOGNSFORBINDELSE

VOR UNGDOM

SPJEDERNES MAGASIN

Redaktion: Strandvej 31, Str.
Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor,
Nørregade 14, København.

Telefoner:

Redaktør OVE HOLM, Str. 186 x.
Forretningst.: TORBEN FREDERIKSEN,
Korpskontoret C. 3186.
Privat Hørup 733 y.
Ekspeditionen C. 3186.

Annoncer:

Korpskontoret, Nørregade 14, K., C. 3186.
Pris pr. mm 20 Øre.

Aarsabonnement 4.00.
Enkelte Numre 0.35.

P. MICHELSSENS EFTF.

BOG- & PAPIRHANDEL

Nørrevold 62 **Hovedudsalg af Spejderpostkort** Telefon 4471

SAMT BØRNE- OG SPORTS- BØGER

B. S. A.-CYKLER

AXEL KETNER

Nørrevoldgade 9 (Hj. af Vendersgade)
Telefon Central 4195.

Eneforhandling for København
af originale B. S. A.-Cykler.

Annoncér

i »Vor Ungdom«, Spejdernes Magasin. Ude-
gaar hver Mandag til alle danske Spejdere.

Abonnér

paa »Vor Ungdom«. Største danske Sports-
og Ungdomstidning.

Støt

Spejderbevægelsen i Danmark ved at an-
noncere i eller abonnere paa Spejdernes
Magasin.

PALLABONA

renser Haaret uden Vand. Prøver gratis fra
Hovedoplaget Centro, Kattensund 14.

BRUG KIHLOL OVERALT!

Hvor ingen Forbud-
ler, sendes

3 Glas for Kr. 2,25 fra W. Kihl, Nykøbing F.

- FRIMÆRKESAMLERE -

køber Frimærker i Frimærkeforret-
ningen »Standard«, Fiolstræde 40,
Tlf. Byen 5076 x.

Køb dit Værktøj

i Gartnernes Redskabsforsyning.

Nørrevoldgade 54. Telf. 8405.

Budtz Müllers Eftf.

KODAKS

Største Forretning for Fotografier og Anstøt.

En gros & en detail.

Bredgade 29. = Telf. Central 1078.

EFTERAARS NYHEDER

I RIGESTE
UDVALG

A. FONNESBECH

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMELFABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Taffel Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.
Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.